

CON ONG

tuần báo trào phúng đời lạp

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CH-BCI

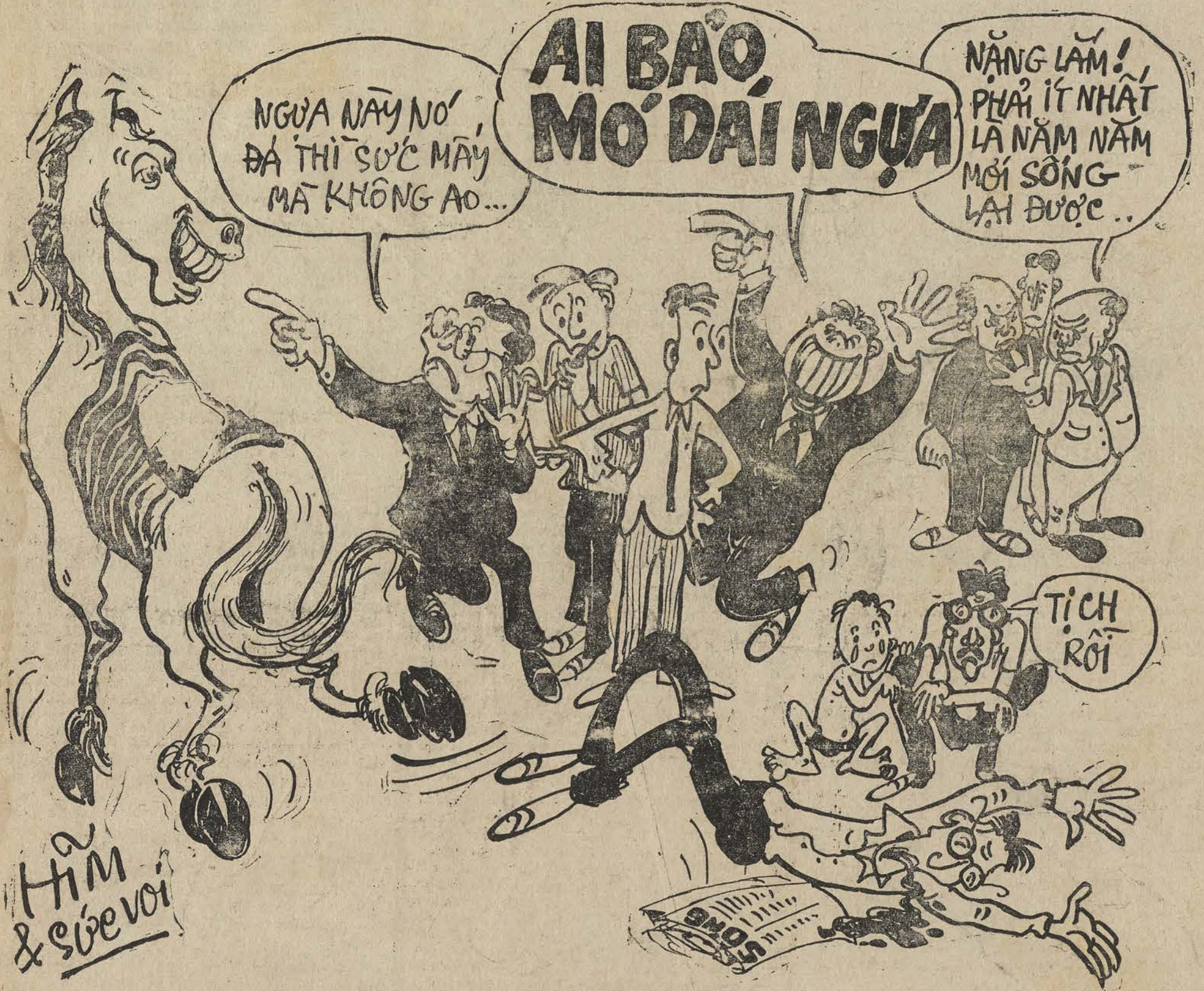
Số 34

10 ti

Tuần lễ từ 23-8
đến 30-8-1968

Chủ tiệm kiêm đầu bếp : MINH VÕ

CỬA TIỆM : 101 VÕ TẠNH SAIGON 0 ỜNG NÓI : 91.905

**đảo chánh ?
đảo chánh
là... cái
mẹ gì ?...**

Từ hơn một năm nay, từ ngày nước Giao Chỉ có một hiến pháp cá tháng tư, có các cơ quan dân cử, danh từ đảo chánh đã được những người có uy quyền của đất nước này xóa bỏ hẳn trong tư tiên. Bây giờ những đứa con nít sinh từ ngày 4 năm ngoái, nói đến chữ đảo chánh sẽ ngỡ ngàng và bẽ bàng đến một bộ mặt ngây thơ như lúc ngồi ở câu tiêu. Việc đảo chánh ở đất nước này bây giờ đã thành một chuyện cò tích đề những lạc trà dư tửu hậu, các cụ già thóc rầu, lông đều bạc phếch, ngồi kể cho con cháu nghe. Các chuyên viên đảo chánh đã thành một nghề, dù cho các ngài mặc đủ cả các màu áo, thay đi từ áo trắng lên áo đen.

Ay vậ mà chuyện đảo chánh lại được thiên hạ khui ra. Đón

đóng hộp để lâu, quá ngày, mốc ra đã bay lên mùi mốc, nhưng vẫn được các quý ngài nâng niu, o bế. Đầu tiên là vụ xử lại tướng Phất với vụ mười chín, tháng hai. Một tử tội được tha bổng. Nhiều người thắc mắc tự hỏi, nếu ngày đó pho ông tướng Phất rồi bây giờ lấy ai mà thi bồng?... Và có một sự kết liên cho tư pháp ở Giao Chỉ : một cái tội được coi là tội ngày hôm nay, nhưng ngày mai tội ấy không còn là tội, mà có thể là công.

Nhưng ông tướng Phất phải được kể như là người quá khôn. Ông đã chờ. Thờ chờ đợi quá dài, ông được kể như một người quá kiên nhẫn. Ông đã chờ cho ông Tướng rầu còn ít uy quyền ở trên nước này rồi

mới ra trình diện. Chứ nếu ông mà ra trình diện vào thời kỳ còn Ủy Ban Hành... quyết thì kể như ông đã thành Bàng Đức óac quan tài ra trận. Vậy thì kể nào mà còn tin ở nền độc lập tư pháp, thì kể như kể đó chẳng phải là dân Giao Chỉ.

Tưởng rằng sự thot thóp của danh từ đảo chánh tới đây là ngưng yên nơi chín suối. Không ngờ vừa rồi ở Hội Nước...mấy ông bết khả xam phạm lại mang chuyện đó ra tố nhau. Hai ông dân biểu họ Đề đã làm cả làng rụng rời chân tay, bạt vía, bầy hồn. Ông họ Đề kia là làm bởi bút, viết báo nhà nước để nói xấu đảng Hội Nước, định làm đảo chánh để bắt cái ghế tổng trưởng thông tin. Nghe những lời đó, tuy rằng có

nhiều câu mâu thuẫn trầm trọng, nhưng vì trong đó có danh từ đảo chánh, nên dân Giao Chỉ chờ nghe thêm. Những lời tố chỉ như cái mini Jupe. Thành thoảng, gió bay tốc lên, người ta nhìn thấy thập thò cái xilíp. Ông dân biểu Tam Văn chưa chịu lợi vẫn trường sự thật ra cho thiên hạ chiêm ng

Đảo chánh?... Đảo chánh là... Cái mẹ gì?... Muốn bắt ghế tổng trưởng, thiếu gì cách, mà lại tái diễn cái trò cò lơ, mất vệ sinh ấy. Trong lúc mà chúng ta bị nội công, ngoại kích lo đối phó với Cộng Sản, với thực dân. Còn chưa xong, đánh nhau một tí quyền hành, một cái ghế lưng tay, xin để cho Con Ong liệt kê v-v-o v-v... Nghe người phản quốc.

CON ONG

CẦN PHẢI CÓ NGÀY I QUY CHẾ CHO QUÂN ĐỘI ĐỒNG MINH

Theo sự điều tra của các dân biểu Hạ Viện, thì chuyện bê bối ở Cam Ranh có thật. Ông dân biểu Nguyễn Văn Ân thuộc đơn vị Cam Ranh đã tường trình trước Hạ Viện rằng: «Sự việc xảy ra tại khu phố Cam Ranh ngày 26-7-68 là điều có thực».

Vấn theo ông dân biểu Ân, thì «vụ lộn xộn xảy ra tại khu phố Cam Ranh ngày 26-7-68 vừa qua chỉ là giọt nước cần thiết để làm tràn đầy ly nước».

Như vậy, có nghĩa là trước vụ lộn xộn ngày 26-7, đã có nhiều vụ bê bối khác, do lính Mỹ vô kỷ luật gây ra.

Đúng thế, DB Nguyễn Văn Ân đã kể khá nhiều vụ động trời như sau:

«Từ vụ Hải Quân Hoa Kỳ bắt giữ và làm chìm chiếc đò mây của Ông Nguyễn Quý ngày 07.11.67, kế tiếp là những Quân Cảnh Mỹ khám xét những ghe đò di chuyển từ Cam Ranh, Bình Ba sang Ba Ngòi. Trong những cuộc khám xét này một số quân nhân Mỹ đã có những hành động quá sức vô kỷ luật như: lấy tiền của dân chúng đem chia nhau, tước đoạt đồng hồ đeo tay và một số phẩm vật và đồ vật khác. Không những thế ngay những phương thức khám xét của một số Quân Cảnh này đã tỏ ra tặc trách và đòi khi thô bạo đối với dân bà con gái, Đồng bào buôn bán rau củ, trái cây, hết sức lo sợ khi bị khám xét vì nếu không nhanh tay sắp bỏ trái cây hay rau củ ra ngoài sẽ bị toán Quân Cảnh này dùng que sắt xuyên thủng với ý định tìm hàng lậu giấu ở dưới đáy».

Trái cây bị xuyên thủng đem ra chợ còn bán được cho ai? Đối với đồng bào buôn bán đã vậy, đối với đồng bào ngư phủ tại Cam Ranh họ còn bị đau đớn, khổ sở gấp trăm, ngàn lần.

Những sự việc trên không những chỉ xảy ra đối với dân chúng mà thôi, nó còn xảy đến ngay với cả một số anh em binh sĩ nữa.

Điều hình nhất là ngày 16.6.68 hồi 8 giờ ba Quân Cảnh Hoa Kỳ tên là LAY, FTOYERS và MORRIS đã đòi khám xét cả ghe của Hải Quân Việt Nam thuộc Duyên Đoàn 26 khi đang di chuyển trong vịnh Cam Ranh Viên Thuyền Trường phân đội giải thích rằng đây là ghe của Hải Quân Việt Nam, nhưng bị Quân Cảnh Hoa Kỳ kẻ trên bắt chấp và dùng súng M 79, AR-15 uy hiếp bắt Viên Thuyền Trường. Một số thủy thủ khác còn lại vội chạy tới các ò súng để sẵn đợi lệnh, nhưng vị Thuyền Trường đã can ngăn vì sợ đổ máu vô ích Ghe đem về ầu Cam Ranh, được sự hỗ trợ của một xe Quân Cảnh Hoa Kỳ khác tới khám xét lục soát trước những mắt cảm hòa và uất ức của đồng bào cũng như anh em binh sĩ. Chúng tôi được biết sự việc này đã được chuyển đến Trung Tướng Tư Lệnh Lực Lượng Đả Chiến I Hoa Kỳ tại Việt Nam để giải quyết.

Những sự va chạm giữa một số quân nhân Hoa Kỳ và dân chúng tại Cam Ranh đã có từ lâu nhưng chúng tôi rất ngạc nhiên và đau buồn khi thấy cái mức độ trầm trọng của nó đã theo thời gian mỗi ngày một tăng thêm.

Những sự kiện đã xảy ra làm cho những người quan tâm đến vận mệnh Quốc Gia phải đặt thành những câu hỏi: chủ quyền của Việt Nam tại Cam Ranh có còn hay đã mất? Chính quyền địa phương còn thức hay đã ngủ?

Chỉ riêng tại Cam Ranh mà đã làm chuyện bê bối như vậy. Ở những nơi khác, tất nhiên không thiếu những vụ tương tự, vì quân Mỹ không phải chỉ đóng tại Cam Ranh.

Ngay tại Thủ Đô Sài Gòn, cũng thiếu gì cái bê bối do Mỹ gây ra. Điều hình nhất là nạn xe Mỹ cán ầu rồi bỏ chạy.

Mới đầu tháng rồi, giữa Sài Gòn, một khâu đại liên trên xe deep Mỹ đã tự nhiên khác đạn xỏ xà vào một quán giải khát, khiến 4 mẹ con chủ quán bị thương.

Điều khôn nan hơn cả, là tuy các ngài lớn vẫn tuyên bố Việt là chính, đồng minh là phụ. Nhưng các nạn nhân người Việt không được quyền «đòi» Mỹ bồi thường. Mà chỉ có thể làm đơn «xin» bồi thường, như xin trợ cấp hay bố thí. Cho hay không là quyền của «ghe thủ phạm». Ta là chính, nhưng tòa án nước ta không được quyền xét xử các quân nhân đồng minh bê bối. Vậy chính ở chỗ nào.

Sở dĩ như vậy, vì mặc dầu hiện có trên nửa triệu quân đồng minh trên đất Việt, nhưng vẫn chưa có một quy chế rõ ràng về vấn đề này, nên vai trò «phụ» của quân đồng minh nhiều khi phải hiểu theo nghĩa «phụ từ».

Đúng như các dân biểu đã nói vụ Cam Ranh là giọt nước làm tràn ly. Nay ly đã tràn, vấn đề phải giải quyết dứt khoát. Một là phải nói rõ cho mọi người biết cái thân phận hèn mọn của mình, để dân biết cách chiều chuộng, đối xử với quân đồng minh cho phải phép. Hai là nếu quả thật ta giữ vai trò chính, thì cần có ngay một quy chế quân đội đồng minh, để luật pháp nước ta được mọi người tôn trọng, để dân ta khỏi tủi.

Các nhà lập pháp và hành pháp nước ta nghĩ sao?

ĐẠI MẪO QUỐC HÃY CÒN QUÊ LẮM

Gần đây, kể qua người lại con đường Lê quý Đôn, sáng cũng như chiều, ngày mưa cũng như ngày nắng, thường thấy một đám đông lúc nhúc trước cánh cổng sắt của một ngôi biệt thự. Họ đứng đấy đã khá lâu nhưng không ai tỏ vẻ khó chịu gì cả. Đột nhiên cánh cửa mở toang, họ ùa vào như thác đổ. Có khi đám cả lên nhau để được vào trước. Họ vào đấy để được phát chẩn à? Không, trong đám họ không có ai lộ vẻ ốm đói cả. Hay là họ đi xin việc? Cũng không phải nốt. Đi xin việc gì mà ai cũng ôm theo cả đống sách vở? À thì ra họ là những sinh viên, học sinh; nam cũng như nữ người nào người nấy mặt mũi đều thông minh, sáng sủa, đến thư viện Mỹ tìm chỗ học. Cứ tưởng tượng ra một buổi trưa gần ngày thì, cái nóng mùa hè làm con người mồn phát điên, bụng dạ đâu, trí óc nào mà chưa nổi những bài học, những niên hiệu, công thức, những định lý khó khan. Lê dĩ nhiên người ta phải tìm đến nơi nào mát mẻ thì học mới vô được chứ. Thư viện Mỹ đã là một nơi lý tưởng cho những kẻ hiếu học một thiên đàng mát rượi và yên tĩnh cho những ai muốn thoát cái địa ngục nóng bức và âm ỉ bên ngoài. Ai cấm họ đến đó? Ở đất Saigon này, với từng ấy sinh viên, học sinh, đã có những thư viện nào cho họ đến học hỏi, tìm tòi trong một bầu không khí yên lặng và mát mẻ?

Vì thế ta cần có một sự biết ơn nhà nước Đại Mỹ đã có lòng tốt để ra một nơi cho những tinh hoa đất nước đến đây mà soi kính nấu sữ. Nhà nước Đại Mẻo cứ tin đi, những mái đầu xanh hiện nay ngày ngày vẫn đến hít thở không khí westinghouse đó, sau này lớn lên sẽ nguyện là lớp người hết lòng truyên bá cho nền văn minh cũng chính sách của quý quốc đây. Chúng tôi chẳng dám quên ơn đâu. Vậy nếu được thì xin mở rộng thư viện ra để anh em chúng tôi có đủ chỗ ngồi học. Hay nếu không có tiền thì cứ để nguyên như vậy cũng được, có khi lại càng hay nữa đó. Bởi vì người dân các nơi đến thăm nước chúng tôi mà thấy cảnh chúng tôi chen lấn nhau để tìm lấy một chỗ ngồi học trong thư viện, thì sẽ cảm phục và ca tụng dân Việt Nam chúng tôi không hết lời vì đức tính chịu khổ, ham học đã có từ nghìn xưa.

Cho nên chúng tôi tự hào không những vì Đại học luật khoa và văn khoa với sinh viên đứng ngồi lộn ngổn, nhưng cũng vì chúng tôi còn có thư viện Abraham Lincoln, một nơi thể hiện văn hóa của 2 dân tộc một cách cụ thể và rõ ràng nhất: 1 của máy lạnh thơm mát và 1 của những mái tôn hứng hứng nóng đả ra những tương lai sáng ngời của dân tộc đến một tình trạng có khác gì cảnh lũ trẻ nhem nhớp tranh cướp một thanh chocolate, một thỏi chewing gum vừa được anh lính Mỹ quăng ra. Nhắc gì nữa? Hàng nào thì cũng là một sự hết lòng tranh đấu để có cái tiện nghi và khoái lạc vật chất của một nền văn minh «vĩ đại».

minh vô đòi thoại với nhà bếp

Đêm không ngủ đang hào hùng, kịch liệt và sôi nổi thì nhà đèn cúp điện, Thế là cuộc chửi thề nhà đèn nổi dậy, và dẫn đến một cuộc vận động rằng vàng đầy bừa để thay thế cho các kỹ sư điện lực. Không ai có thể ngờ được rằng rằng vàng thay thế nổi điện khi nhà đèn cúp khi. Chỉ sĩ Minh Võ, chủ tịch Hội Đười Ươi cùng quý ông chủ tịch Hội Tu Xuất, Hội Cựu Chân Tu Chùa Một Cột Hội Cựu Ma Cà Bóc Hà Nội và nhà báo Phong Ngừa, Nhà văn Hồ Lô đã hoan nghênh nền rằng vàng Giao Chỉ Đặc biệt nhà văn Hồ Lô đã phốt ra một câu văn để đời. Câu văn thuộc loại văn chương sống sượng mà, theo chiến sĩ thật sự, người trung hậu nhất nước, kể cả đêm của Việt Nam, «anh hùng chống Mỹ» Chu Tử, vì văn chương sống sượng báo Sóng của ông đã bị bịt hàm thiếc.

Ý nghĩ văn chương sống sượng không thể kéo dài. Và cũng không nên kéo dài. Nhận thấy rằng vàng đủ tạo ra điện cho đêm không ngủ ở Chuồng Chó, Trang quốc mẫu Thập hành tuyên bố:

— Tôi biết biện lực Giao Chỉ sẽ bước những bước thật ngắn. Vì ông tổng trưởng Lương Thế Siêu không thể bước dài ông Siêu thấp quá, chân ông ấy nấn thì ông ấy phải bước ngắn, nhưng ngắn mà chắc thì vẫn hơn dài mà không chắc. Từ nay đến tết này đèn đóm sẽ đầy đủ khí diệu sẽ phồn phật như một bó lão sau khi uống hết hộp tam tinh hải cẩu bổ thận hoàn.

Nhà văn Hồ Lô nói:
— Ông Lương Thế Siêu là một chuyên viên. Ông chủ tịch Hội Tu Xuất kẻ nhẹ.
— Nếu tôi không lầm thì ông bạn vừa được mời khánh thành đường bay Sai Gon Tokyo của Air Giao Chỉ.

Hồ Lô Tít:
— Air Giao Chỉ không mời đích danh tôi. Họ mời đại diện báo tôi cộng tác. Và để được đi. Tôi đã xây vậy. Và lại, thù tạc báo chí là bản khận của nhà nước? Thiếu chúng tôi, ai đối lập nhà nước? Nhà nước thiếu đối lập như là ô tô không bình điện. Cho nên, đi du hí về tôi có thêm viết bài ca ngợi Air Giao Chỉ đâu. Đừng tưởng được đi Tokyo là tôi quên «khai thác» mọi sự bê bối của Air giao chỉ. Kể viết báo chân chính thuộc lòng chữ nghĩa của Không Tử. «Phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất».

Nhà báo Phong Ngừa chửi thẳng:
— Mẹ anh, chỉ ba hoa xích thố. Chủ báo Sóng nhà anh chửi cả nước, ai cũng coi như «cục kít» ông ta. Ấy thế mà khi lâm nguy, cần có lấy thủ tướng một cách công khai.

Hồ Lô biện bạch:
— Ông chủ tao đây chứ, đâu phải tao. Đừng đồ cái câu «Ten mét, ten va lê» vào cuộc đời tao. Cõi đời này, chủ rất cả lợ mà thợ vẫn tư cách.

Trang quốc mẫu Thập Thành thấy nhà báo Phong Ngừa và nhà văn Hồ Lô, có thể, kéo dài cuộc chửi nhau tay đôi, không có ích gì cho đêm không ngủ cả, bèn can khéo:

— Báo Sóng, dù sao cũng đang ở chu kỳ chết. Khi nó sống lại, bạn nào dám chửi nó mới bành?
Chỉ sĩ Minh Võ cười khẩy:
— Chờ Ậu Trường Thanh làm Tổng Thống nó mới sống lại.

Thập Thành khó chịu:
— Các anh hèn lắm, tôi lắm, các anh cứ nhè kẻ ngã ngựa mà đá. Nếu các anh thách đó, tôi sẽ vận động cho nhật báo Sóng được tục bản. Đời sẽ mất vui khi Sóng không tục bản: Nếu tục bản, chúng ta sẽ thấy ông Chu Tử thay mặt nạ gã hèn để làm chiến sĩ của sự thật, uy vũ bất năng khuất. Ông ấy sẽ ân hận đã không dám trút trách nhiệm cho con rề ông ta mà lại nhờ thằng thợ viết mà đổ tội. Tôi thích đùa nào lừa thầy phản bạn.

Minh Võ cau:
— Chị vừa nói cái gì? Ai lừa thầy phản bạn? Chị muốn tôi kể mẹ nó 1001 điều để tiện cho chị nghe không?
Hồ Lô sợ Minh Võ dùng độc thủ hạ chủ cũ của mình, vội can:
— Thôi Minh Võ, mày đã hứa giữ kín bí mật thì nên giữ luôn...

Ông chủ tịch Hội Tu Xuất nhún vai:
— Tôi đã chứng kiến bạn Minh Võ đứng trước cửa báo Sóng chửi ông Chu Tử là quân ăn cháo đá bát.

phóng sự
sống sượng

thương sinh

Chủ tịch Hội Cựu Ma Cà Bong lên tiếng :
— Thăng Long xích thổ đây, tôi cũng đá chửi Chu Tử.
Phong Ngựa bừ mới :
— Sự chửi của bạn lằng nhách !
Minh Võ nhờ một bãi nước miếng :
— Cứ theo lời ông bạn Kim Nhật, tác giả «Vê R». thì thăng nhô phò mã nó dám bảo những người bạn thân của tôi là phần bố vợ nó. Tôi ức lắm, tôi sẽ luộc nó bằng mọi hình thức.
Nhà văn HỒ LỒ lắc đầu :
— Các bạn nghe những lời xúc xiểm làm chi. Trang quốc mẫu Thập Thành nói đúng, thăng nào ngon, hãy đợi Chu Tử có báo trong tay.
Minh Võ thét :
— Ông đợi đấy !
Trang quốc mẫu Thập Thành cương quyết :
— Tôi sẽ vận động đề báo Sống được tặc bản.
(Bạn đọc Con Ong đón coi, sau lượt các nhà dân biểu vận động cho Sống sẽ đến lượt cô Thập Thành, cựu thợ chơi bình dân vận động cho Sống. Sự mạng này sẽ huy hoàng vô cùng. Vì cô Thập Thành cương quyết không ăn đồng bạc. Nếu cô thành công, cô sẽ chỉ lấy tiền xây viên mộ cô (khác với viên gạch). Chúng ta nên tin cô Thập Thành.)
Cô Thập Thành tặc lưỡi :
— Bỏ mẹ, nửa đêm rồi !
Cũng may đèn đóm tắt nên có đề tài đề tán thôi.

Chứ khôn, làm cách gì để đầu hót trọn một đêm không ngủ ? Cô Thập Thành mới là lượt khai mạc :
— Thừa chi em,
Hôm nay là ngày quốc hận ..
Cả đại hội nhao nhao :
— Biết rồi, khổ lắm, nói mãi..
Những gì bạn đọc muốn biết trang quốc mẫu nói. quý vị cách mạng chống cộng đều đã nói hết ở Tạp Thống Nhất ngày 26-10-1968. Tương không nên ghi ra ở đây. Bài oán thù thực cộng của cô Thập Thành kéo dài hai tiếng. Gần hết, cô lại nói «đề kết luận», rồi lại «đề kết luận» cứ như ông cựu tình trường Trần Ngọc Châu hiểu thị trước đám thanh niên còng huê tình kiến Hòa thuở ông ta chưa làm dân biểu và chưa đòi tìm hòa bình cho dân tộc ấy.
Đến gần sáng, cả làng ngáp ghê quá. Những phát ngáp dài từ Cà Mau ra tận Bưởi Hải. Mùi mồm thoát ra như là mùi... chống Cộng ấy ! Hèn chi người ta cứ bảo chống Cộng bằng mồm. Chị em ngủ gà ngủ gật. Người điều khiển chương trình là trang quốc mẫu Thập Thành vất vả hồ hoán :
— Đát ta !
Cả làng ồ ồ :
— Ta ngồi !
— Ta ngồi !
— Cô kể lại nhai :
— Đang ngồi đây thôi. Ta nằm có phải tuyệt không ?
Cô Thập Thành lại đề nghị hát
— Cái nhờ là nhà của ta

Usaid, Usom làm ra
«Cháu con ta gìn giữ lấy
Muôn năm với nước non người»
Lâu đài âm thanh lúc chập tối, bây giờ, chỉ còn là nỗi cơn nguội. Mới hay, ở cái đất nước này, phong trào nọ chiến dịch kia chỉ phát động rầm rộ một khoảng thời gian, rồi ngáp vật và buồn ngủ hết trời... Ai cũng tưởng trong buổi hoàng hôn của nền chống Cộng, bồ câu bay ra ngáp trời mà điều hau bay lác đác, chỉ có thợ chơi dám chống Cộng đến chiều thôi. Thợ chơi thì suốt đời là thợ hời. Cách mạng thành công hay cách mạng đi ô tô bương, thợ chơi «áa mần, thợ chơi. Không mất mát gì cả thợ chơi là dân vô sản là chủ nhân bà của chủ nghĩa xã hội hiện được hiện thực. Nhưng thợ chơi bỏ Cộng Sản, thợ chơi Cộng Cộng. Có thấy thành đã nói những câu thơ phụng phục lọt hết vào tai quần chúng thợ chơi nọ chống Cộng. «Đồng chí» Lê nin đã phán khi đúng : Khi ta chinh phục được lỗ ráy của quần chúng, ta sẽ chinh phục được tâm hồng họ» chỉ tiếc là thành chinh phục quần chúng để chống Lê Nin.
Ôi, sự tin tưởng cuối cùng của anh ta, tia tưởng vào anh chị em cứu thợ chơi chống Cộng chả lẽ phải pha sao chả lẽ ta phải bắt chước ông bạn biểu Trần ngọc Châu ra cái kiến nghị «xét rằng Đức Giáo hoàng thích hòa bình...» để đòi tiếp xúc với tụi quốc hội ù nhìn hay Vem hay sao ? Ôi trong cảnh hoàng hôn bán láng, một con điều hau Trần Quý Phong chỉ làm náo nức thêm bức tranh «Gác mái Ngự ông về viên phố, Gõ sừng mục tử trở lại cô thôn». Bông cô Thập thành hét :
— Nè nè các bạn thân mến.
Một vài tiếng ngáy khò vang vọng
— Nè, nguy to rồi, cấm sài thuốc ngựa thai !
Cấm sài thuốc ngựa thai ! Đó là trái bom làm tỉnh ngủ cho đại hội đêm không ngủ. Y hết một cuộc hội thảo cứu nguy tổ quốc của cai phong trào kia. Ngày đó phong trào vừa hội thảo vừa uống la de. Đi «đó» chán, phong trào ngủ ly bì. Ông đảng trưởng ngán ngán quá, mới quát :
— Có tiền !
Có tiền thế là các đảng viên tỉnh như sáo sậu, đầu hót lia lia. Đại hội đêm không ngủ cũng tỉnh như vậy
— Sao hi cấm ngựa thai ?
— Thật hả ?
— Bỏ mẹ rồi !
— Ai chơi cú này nặng thế ?
Trang quốc mẫu Thập Thành bèn đáp :
— Không ai chơi cả : Thấy nhân loại khèn lịn này vô trách nhiệm trong vấn đề «áy» nhau. Chỉ ấy chokhoái tử chứ không «áy» với mục đích cao đẹp của Thượng Đế nên Đức Giáo Hoàng..
Cô Thập thành chưa nói dứt, thì những chị em theo đạo Thiên chúa đứng hết cả lên làm đầu lia lia ;
— Lạy Chúa, Chúa đã muốn thì chúng con đến phải giải nghệ mất... «kỳ sau tiếp»

TRONG HO NGOÀI LÀNG...

MỒ BÁO rêu rao

• Mồ này cả tiếng lại dài hơi
Mần cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyên động khắp đôi nơi

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...

Trình bà con làng nước hay :
**KHI NHỮNG NGƯỜI
KHÔNG BIẾT ĐỂ ĐÁI
BÀN VỀ CÁI SỰ ĐỂ ĐÁI**

Chuyện cấm ngựa đẻ bằng «thoóc» đang được bàn tán sôi nổi trên những nhật báo có mục thời hài kể từ ngày Đức Giáo Hoàng phát ra một thông điệp bày ngàn chữ ở đất «Tạp Ghi» bên Tiền Tuyến, hai người Đấng Trần Huân và Ký giả LỒ RẮNG vì vút về viên thuốc Lyndiol, vì vút về sự «cơm nhà» rất duyên dáng, ông à. Đáng lẽ, mồ này chỉ nên sao lục những áng văn chương để đái đó. Không nên viết thêm. Vì viết thêm sẽ thừa. Khổ nỗi, sao lục thì nhà chủ nhiệm Minh Võ sẽ vén môi lên chửi tở tở. Hóa cho nên, Mồ này phải đi vài đường cảm nghĩ.

Cái cảm nghĩ đầu tiên của Mồ này là thấy Đức Giáo Hoàng cao quý có nhiều ưu tư đối với nhân loại nham nhờ quá chừng. Mà bất cứ điều gì Đức Giáo Hoàng phán, nhân loại cũng xúm nhau lại học tập để nắm vững vấn đề. Thậm chí, người dân biểu Ngọc-Châu họ Trần, nhân chuyển nhu cầu huê bình tiếp xúc cho dân tộc khốn khổ Giao Chi đã phải «xét rằng vì Đức Giáo Hoàng muốn có huê bình» lên hàng đầu của Kiến nghị dân biểu Cấm ngựa đẻ bằng «thoóc». Đồng ý Cấm ngựa đẻ bằng cách «treo chim», bằng cách đặc «vòng xoắn» vào «cái ấy». Đồng ý. Đồng ý lắm. Đồng ý vô cùng.

Nhưng mà Đức Giáo Hoàng quên rằng ở cái quả đất tròn, hai đầu hơi dẹt này, những kẻ ngựa đẻ bằng «thoóc» để trởi trách nhiệm nuôi nhi đồng, mần non của Thượng Đế, nếu quá xá cỡ thì chỉ chiếm một phần tư nhân

loại. Còn lại là những đờa dối khờ, nheo nhóc, làm như trâu như chó vẫn không có đủ cơm ăn. Riêng các nhân loại Giao Chi, tự thườ chưa biết Chúa là gì, đã hiểu rằng thăng đàn ông ở đời mí lý con đàn bà mà không có con cái. nó là thăng có tội với tổ tiên Nó bèn được quyền lấy vợ hai, vợ ba, vợ tư Thăng nào đông con, thăng ấy về vang, hành diện lắm lắm.

Giao Chi càng ngày càng đi vào chỗ nghèo đói. Đã có kẻ nghĩ : Nếu sinh một đứa con mà không có triệu bạc để nuôi nó nên người là làm công việc vô nhân đạo. Chẳng lẽ cứ sinh ra cả đàn đê lớn lên nó lêu bêu ngoài đường ? Cái triết lý trời sinh voi trời sinh cỏ đã bị bác bỏ từ khuya. Không ai ngại đẻ, ngại nuôi con cả. Mà chỉ ngại không đủ vật chất nuôi con. Hạnh phúc của con người sa sút xuống hố thẳm. Anh nào đã có ba con là y như có một mối lo to bố suốt ba mươi ngày Cuối tháng, mặt đàn ra, hỏi vợ hai tiếng «thấy chưa» đến sốt ruột ! Hề vợ toét miệng đáp «thấy rồi» là anh chông hoa chân múa tay như trúng xổ số côm. Còn gì thể lương hơn ? Nhưng Đức Giáo Hoàng đâu có biết. Ngài có vợ con đâu mà biết. Nếu ngài là dân Giã Chi, làm công chức hạng bét, một vợ năm con. Ngài sẽ thấy Lyndiol là hạnh phúc của loài người Giao Chi bản cùng. Và ngài chỉ ngăn cấm những thứ nhân loại tây phương giàu có, úp đờn.

Kính lạy Đức Giáo Hoàng cao cả.

Kẻ ngoại đạo này muốn có nhiều con để khi về già vui cửa nhà lắm. Hiềm vì, nhờ ơn Chúa, nên ma ri sên đã bị tiêu diệt, để xong gửi ở bệnh viện Saint Paul các bà xơ không nhận nuôi giùm (dù nuôi lán bạc), để xong rồi lại đẻ. đầu năm một đứa, cuối năm một đứa, cũng chẳng hạnh phúc tí nào. Bởi vậy, kẻ ngoại đạo nào nhất định thờ phụng Lyndiol tới hơi thở cuối cùng Và yêu cầu quý vị không có nỗi khổ về đẻ đái, chớ có bàn tán nữa. Quý vị bàn tán hung, Lyndiol tăng giá là bỏ mẹ chúng con. Lyndiol, Ménéol muốn nằm ! Vòng xoắn bắt diệt ! «treo chim» vạn tuế !

MỘT ĐỐC TỜ CHUYÊN PHÁ THAI NÓI NHƯ THÁNH TRÊN NHẬT BÁO THÁNH

Cái sự Đức Giáo Hoàng ngăn cấm ngựa đẻ bằng «thoóc» đang gây sôi nổi cho một số các cụ cố đạo. Đi tu là gì ? Là để tự giải thoát và tránh cái cảnh «thê trắc tử phọc». Là để mưu cầu hạnh phúc cho chúng sinh, nhân loại. Nhưng từ ngày bọn khốn nạn Cộng Sản nó ban hành sắc lệnh cấm đi tu, nó bảo «sư, vãi, cố đạo, bà phước là những người không sản xuất gì nên phải phá giới xung phong vào những hoạt động sinh lợi, chẳng hạn như lấy vợ lấy chồng»

— Theo Lý Cẩm Dương trong Chú Mạ Quê — thì đi tu còn là đẻ... chống Cộng nữa. Chống Cộng để được đi tu. Để được thoát khỏi cái vòng lao lung của đẻ đái. Và đẻ tán thành những ý kiến sài «thoóc» ngựa đẻ.

Một nhật báo thánh... phao lờ nọ đang làm một cuộc phỏng vấn. Phỏng ai không phỏng lại nhằm đúng đốc tờ. Tài Hoa Sơn Tré, vua phá thai cho các bà các cô mà phỏng. Dĩ nhiên, ông đốc phá thai này nói như thánh. Rằng cấm dùng «thoóc» là đúng. Ông ta không nhấn mạnh : Như tôi chích cho «nó» băng ra thì... Vô tội vạ ! Theo sự tiết lộ của người phụ trách mục phỏng vấn của tờ báo nọ thì, khi tới nhà ông kia đầu hót, ông kia «xi nọc» Lyndiol lắm. Chỉ tiếc trên bàn vợ ông mới mua 12 hộp «sơ cua» để dùng trọn năm 1969 ! Văn văn...

Mồ này tuyên bố : Vì dù Lyndiol nó lên giá hay khó mua, nhiều kẻ sẽ ốm đờn. Sẽ có cả sư đoàn sài Lyndiol bạo động để chống những kẻ làm Lyndiol tăng giá.

Trình bà con làng nước hay :

Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...
Lốc cốc cốc...

MỒ BÁO

NOC ĐOC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐƯỜI ƯƠI

Chủ nhiệm MA CẢ CHỚP Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MA CAO

TỪ BỐN NĂM TRƯỚC ÔNG NIXON ĐÃ CHỦ TRƯỞNG ĐỔ QUÂN RA BẮC - VIỆT

✪ Nhưng bây giờ, nếu được ngồi vào cái ghế Chánh Tổng Huê Mỹ, liệu ông Nixon có dám làm không?

VACH MẮT MỘT NHÓM DÂN BIỂU LÀM HẠI UY TÍN QUỐC HỘI NƯỚC TA

Một dân biểu Hạ Viện mới đưa ra một "sang kiến quái gở" và hình như đã được tới mấy chục dân biểu khác ủng hộ.

Đó là bản kiến nghị lập một phái đoàn thiện chí của Quốc hội VNCH nói chuyện với Quốc Hội Bắc Việt để tìm kiếm khả năng mở thương thuyết trực tiếp giữa 2 miền Nam Bắc VN. Và liên lạc với Quốc Hội các nước đồng minh tham chiến ở VN để dành lại cho VNCH quyền chủ động nói chuyện với Bắc Việt.

Kiến nghị kể trên đúng là một sáng kiến cù lần đến độ quái gở. Nếu nó là sản phẩm của nhà thương Điện Biên Hòa, thì còn có thể hiểu được Đảng này, nó lại được sự ủng hộ của một nhóm dân biểu, thật là thảm hại và xấu hổ.

Đời nhân danh Quốc Hội VNCH đề thương thuyết với Quốc Hội BV, tức là các dân biểu kể trên đã tỏ ra mù tịt về chế độ miền Bắc.

Trước hết, đời nói chuyện với họ, tức là coi họ có giá trị ngang với mình. Sự thật cái Quốc Hội BV chỉ mới bầu có 2 lần trong suốt 22 năm qua. Nó là một Quốc Hội bù nhìn, do đảng Cộng sản chỉ định. Mình cũng là bù nhìn hay sao mà đời nói chuyện với một cơ quan bù nhìn của địch? Ngược lại, nếu không coi Quốc Hội BV là bù nhìn, tức là BV cũng dân chủ và tự do như ta. Vậy còn tốn công chống cộng làm chi cho mệt?

Mặc khác, trên nguyên tắc Bắc Việt cũng như Nga sô, theo Quốc hội chế. Mọi quyền hành tập trung trong tay Quốc hội. Chánh phủ do Quốc Hội chỉ định, và có quyền cách chức bất cứ lúc nào. Mỗi lần bầu cử, chính Hồ Chí Minh cũng phải ra ứng cử dân biểu Quốc Hội, để sau đó QH để cử làm Chủ tịch. Khi chính quyền BV không chịu Thương thuyết với ta, tức là lập trường của Quốc Hội Bắc Việt cũng y như vậy. Đời nói chuyện với Quốc Hội BV làm chi cho tốn công.

Nhưng đó là trên nguyên tắc. Thực tế trái ngược hẳn lại. Quốc Hội BV do Đảng Cộng Sản đề cử. Mà đảng Cộng sản nắm chính quyền. Quốc hội là tay sai của chính quyền.

Chính phủ BV không chịu thương thuyết với ta, sức mấy

mà Quốc Hội dám thương thuyết.

Đó là ba điều ngu đối với Bắc Việt.

Cái ngu thứ tư là đời liên lạc với Quốc Hội các nước đồng minh để dành lại vai trò chánh cho VNCH. Chẳng Công Sản nó vẫn chửi là Nam VN bị ngoại bang độ hộ.

Nay đời dành lại vai trò chủ động đề thương thuyết với BV, tức là « lấy ông con ở bụi này » Thú nhận là mình mất Chủ quyền, nên bây giờ mới phải vận động để « dành lại ».

Cái ngu thứ năm là không

hiều một chút gì về nguyên tắc phân quyền. Việc thương thuyết là quyền của hành Pháp, tức chính phủ. Quốc hội chỉ có thể phê phán về việc làm của hành pháp, chứ không thể tự mình đứng ra thương thuyết với đối phương.

Bởi Thế, cái kiến nghị quái gở của một nhóm dân biểu đã làm trò cười cho đối phương và đồng minh. Và làm nhục cho cơ quan lập pháp của ta.

Phải chăng vì đóng đô ở nhà hát Tây, nên cái khả năng « làm hề » của các dân biểu đã phát triển mau lẹ?

Khi những người không biết đẻ Hội thảo về chuyện đẻ đẻ

Hồi 9 giờ sáng ngày 11-8 vừa rồi, Trung Tâm Thông Tin công giáo Tân Định đã tổ chức một cuộc hội thảo về thông điệp cấm hoàn đẻ của Đức giáo Hoàng.

Trong số 100 hội thảo viên, có tới một nửa là các linh mục, sư huynh, di phước v.v..., nghĩa là những người chẳng hề biết đẻ đẻ là cái quái gì. Hay nói khác đi, chỉ biết đẻ mà không biết đẻ.

Giống y như cách đây trên một năm, có một hội đã tổ chức hội thảo về vấn đề mua bán dâm, mà tham dự viên toàn là các nhà đạo đức, nhà tu, và các bà các cô con nhà lành.

Thật là kỳ cục. Thói thường, thảo luận về vấn đề nào, trước hết phải có những người thuộc giới liên hệ tham dự. thì cuộc thảo luận mới hữu ích, và nảy sinh những ý kiến xác đáng. Ví dụ nhà giáo bàn chuyện học hành thì cử. Dân đi buôn bàn chuyện thương mại v.v... Cũng vậy, bàn chuyện mãi dâm phải có sự tham dự của giới mua và bán dâm. Bàn chuyện sanh đẻ, phải có sự tham dự của dân con đàn cháu đống. Đảng này, những người không biết đẻ, làm sao đủ tư cách bàn chuyện sanh đẻ. Kể hèn này có lần thảo luận với một linh mục, ngài phán rằng «ngừa đẻ là một trọng tội. Cứ sanh bừa ra, rồi

đã có Chúa nuôi!» Trộm nghĩ rằng nếu Ngài có vợ, và là bố của đám bầy tí nhau, đêm đêm phải dậy cho chúng ăn sữa, và bế chúng đi đái, thì dù tin Chúa cách mấy, chắc Ngài đã không phán như vậy.

Theo thuyết trình viên của cuộc hội thảo là ông Trương Đức Tờ, một y sĩ Công giáo, thì chỉ chấp nhận ngừa thai thiên tạo, chứ không chấp nhận ngừa thai nhân tạo.

Ngừa thai thiên tạo là kiểm chế « pháo kích » theo chu kỳ « Chà Đà ăn trâu », nghĩa là áp dụng Phương Pháp Ogino.

Ngừa thai nhân tạo là ngăn cản hay giết « mầm sống » như làm cho tinh trùng không đậu, xài áo mưa, dùng vật liệu để trong cái « tam giác sắt » v.v...

Ở đây, kể hèn này không bàn về vấn đề có nên hoàn đẻ hay không, mà chỉ bàn về chủ trương của những người tự nhân là ủng hộ Thông điệp của Đức Giáo Hoàng.

Các Ngài chủ trương cấm giết hay ngăn cản mầm sống, nhưng lại chấp thuận ngừa đẻ theo phương pháp Ogino. Đây là điều rất vô lý.

Theo phương pháp Ogino, tức

Cựu Phó Tổng Huê Mỹ Nixon vừa được đảng Cộng Hòa chọn làm ứng cử Viên Tổng Thống vào tháng 11 tới.

Ông Nixon đã một lần được chọn làm ứng cử viên Tổng Thống, dùng chung liên danh với ứng cử Viên Phó Tổng Thống Cabot Lodge. Nhưng đã bị liên danh Kennedy - Johnson đá bại vào năm 1960 với số thăm ăn thua chênh lệch rất ít.

Bây giờ, Ông Nixon lại được chọn ra ứng cử, nhưng đểch thêm đứng chung với « đào » Cabot Lodge nữa. « Đào » này sau khi được Nguyễn Khánh nham nhờ tặng cái chức « công dân danh dự của VN », và được Ngài Ngoại Trưởng có biệt danh là « Lang Hét » nâng khăn mặc áo cho (quên mặc quần), thì sự nghiệp chính trị đã cháy têu như giấy đi cầu!

Nếu không có chuyện bất ngờ, nếu đứng « mỗi người dân một lá phiếu », nghĩa là không có kiểu « bầu cử trong sạch » như ở... Pnri Châu, thì Ông Nixon coi như sẽ đắc cử Tổng Thống Mỹ. Ông Nixon đã từng thăm

Việt Nam nhiều lần vừa với tư cách Phó Tổng, vừa với tư cách cá nhân. Ông đã tỏ ra khá thấu đáo về các vấn đề Việt Nam. Trong một bài báo của ông đăng trên tờ Redder's Digest số tháng 9-164, ông đã đã kịch nặng về chính sách Johnson tại VN.

Ông Chủ trương phải chiến thắng Cộng sản ở VN. Và chiến thắng bằng cách: « tăng cường không lực Việt Nam, để không quân VN đủ sức thả bom phá hết các đường lộ, cầu cống và các nẻo dẫn vào Nam, chúng ta lại còn có thể mở rộng chiến tranh du kích qua biên giới để quấy phá địch ở ngoài Bắc ».

Như vậy, ông Nixon chủ trương không những ném bom, mà còn phải đổ bộ quân ra Bắc.

Vấn trong bài báo kể trên, Ông Nixon còn nói thêm: « Theo ý tôi, muốn chiến Thắng, người Việt ở Miền Nam phải áp dụng cũng một chiến lược và theo đuổi cùng một mục tiêu khái quát như bọn VC và người Việt ở Miền Bắc đối với Nam VN. Mục tiêu của người Việt ở miền Nam cũng phải minh bạch như vậy — nghĩa là phải nhất định giải phóng Bắc Việt ».

« Mục tiêu đó không có gì là mơ hồ. Hiện nay ở Bắc Việt ai cũng khao khát được giải phóng. Nhân dân BV đã đau khổ quá nhiều vì chủ nghĩa Cộng sản. Cộng sản đã đem lại một cảnh nghèo đói chưa từng thấy. Bọn Cộng sản không còn dám lừa bịp nhân dân bằng cánh xúi dục họ theo Cộng sản để tìm hạnh phúc được nữa. Tình trạng bị đất ở BV là chuyện ai ai đều biết cả. Đường tới của Cộng lực này là tuyên truyền rằng người Mỹ sẽ rút lui, Cộng sản sẽ thắng, và nhân dân muốn khỏi thảm bại thì theo Cộng. Nếu mở rộng chiến cuộc ra Bắc dân chúng sẽ thấy rõ ý chí quyết thắng của Hoa Kỳ — và nếu Hoa Kỳ, Thắng thì người Việt miền Bắc sẽ sung sướng hơn. Chỉ có cách đó mới khuyến khích được họ tiếp tay với du kích từ Nam lên ra ».

Cứ xem như vậy, thì chủ trương của ông Nixon bốn năm trước về VN rất hay và thực tế. Nhưng nay, nếu đắc cử, liệu Ông Nixon có dám làm những điều đã nói hay không?

Nói và làm là hai điều hoàn toàn khác xa nhau đối với những ch nh trị gia có tài.

Không thể nói chuyện ngừa thai thiên tạo với ngừa nhân tạo. Nó vô lý lắm.

TIN TỨC... MÌNH

SỰ CỰC NHỌC CỦA BÁC HƯƠNG và sự biến hóa của những cái đầu

CHO NGƯỜI SỐNG HAY CHONGƯỜI CHẾT

Hôm rồi, nhân đi dự đám táng nhà văn Tchyra, kẻ hèn này có dịp đọc những chữ gắn trên vòng hoa, và bèn có một sự thắc mắc như sau:

Đa số vòng hoa đều mang bốn chữ «thành kính phân ưu». Hỏi ra mới biết, chẳng phải riêng đám nào, mà vòng hoa của tất cả các đám táng đều mang bốn chữ «thành kính phân ưu».

Vậy thì vấn đề đặt ra là hoa dành cho người chết, hay cho người sống?

Nếu dành cho người chết, thì bốn chữ «thành kính phân ưu» không ổn. Vì chẳng lẽ chia buồn với người chết? Đã chết rồi thì còn buồn gì nữa mà chia? Nếu hoa dành phúng người chết, thì phải mang những chữ như «thành thật tiếc thương» hay «mến tiếc», hay «kính viếng» mới ổn.

Nếu hoa dành cho người sống mới nên mang bốn chữ «thành kính phân ưu». Vì phân ưu với người sống chứ chẳng ai phân ưu với người chết. Nhưng chẳng lẽ hoa dành phúng người sống?

Tuy nhiên, cũng có lý, vì theo tục lệ cứ sau đám táng, người sống đều bán lại hoa để lấy tiền bố thí! Đúng là cho người sống!

ÔNG ƠI! BÂY GIỜ ÔNG Ở ĐÂU

Cái sự hợp hành của Hạ viện càng ngày càng thê thảm, vì số đi họp quá ít. Khóa họp đặc biệt vào đầu tháng Tám đã phiên dự phiên cái, vì nhiều phiên không đủ túc số.

T eo Hiền Pháp, đáng lẽ các Hạ Sĩ được nghỉ hè ba tháng, từ tháng 7 hết đến tháng 9. Nhưng cái truyền thống của dân nhà hát Tây là lười đi họp, giống như con nít lười đi học. Họp làm chó gì cho mệt, trong khi ở nhà, hay du hí, lương vẫn lãnh đủ. Cho nên, khi Hạ viện phải họp khóa bất thường vào đầu tháng Tám, thì chỉ được có mấy người. Tôi nghiệp cụ già Nguyễn bá Lương đã phải đồ ngon đồ ngọt, như đồ trẻ con, râng chịu khó đi họp, cuối tháng lại được nghỉ một tháng nữa. Nhưng con nít chỉ sợ roi, chứ không sợ ngọt, nên tình thế vẫn mù mịt lắm. Đặc biệt, có hai ông, đã phải nhờ báo, ra đờ và tí vi kêu dùm, nhưng chẳng biết «đương sự có chịu chịu ra không?»

Ma Tật có quen bà phước ở nhà thờ Thác Lác, kẻ râng con nít ở đó lười đi học lắm. Nên nhà trường phải mua sẵn một ít kẹo để «dụ» chúng đến học.

Cụ Nguyễn bá Lương nên bắt chước bà phước kẻ trên. Hãy mua một ít kẹo, loại lớn, có que cầm để sẵn ở Hạ viện. Rồi thông cáo rằng hễ ai chịu khó đi họp thì được ăn. Tin chắc, phiên nào cũng đủ 135 mạng. Có vị còn đem theo cả vợ con là cái chắc.

làm luật, mà ông mù tịt về luật pháp nước ta.

Vì chưa có quy chế quân đội đồng minh, nên hiện nay, ta không có quyền truy tố lính Mỹ ra tòa. Dù lính Mỹ có chửi bới ta, có chia súng bắn vào giữa rún ta, ta vẫn không có quyền kiện họ. Ta chỉ có quyền truy tố Mỹ «Xi Vinh» mà thôi. Mỹ lính, hay Mỹ công chức, ta đều phải chào thua.

Ông dân biểu hăng tiết đề cần mở mắt ra mà biết rằng: theo hiệp ước ngũ phương ký kết giữa Việt, Miên, Lào, Mỹ Pháp từ 15 năm trước, thì lính Mỹ và công chức Mỹ ở Việt Nam được hưởng quyền đặc miễn ngoại giao, ta không có quyền bắt tù họ. Vì thế, nếu đánh họ, thì ta đi tù. Nhưng họ đánh ta thì kẻ như huê! Dân ta cần biết điều này để giữ mình cho kỹ khi giao du với lính và công chức Mỹ. Cũng như phải biết rằng các ông dân biểu được bắt khả xâm phạm, nên các ông có quyết nợ, hay làm ỉah bụng con nhà người ta rồi quát ưgĩa trung phong, thì chỉ có cách ngồi khóc để đòi ngày đi Từ Dũ, đừng có đòi kiện tụng lôi thôi.

Ông dân biểu có hiểu chăng?

THƯỢNG TÔN HAY HẠ TÔN?

Vụ báo Sóng và chuyện Cam Ranh, ngày càng ly kỳ. Bọn này không bênh Sóng, cũng chẳng bênh chính quyền. Chỉ xin ghi lại đây diễn tiến của sự việc, để bà con coi chơi.

Theo thông cáo của đàn anh Tổng Trưởng Thông Tin, thì báo Sóng đã phạm những tội tày trời, nên phải đóng cửa gấp, để truy tố ra tòa mặt trận. Và đáp lời phỏng vấn của ký giả, đàn anh cho biết chủ nhiệm Sóng có thể bị tù 5 năm tù tới tử hình.

Sau khi đóng cửa Sóng, tại Tổng Nha Cảnh Sát, Thủ Tướng Hương tuyên bố vụ Cam Ranh không có thật.

Trong khi ấy, chủ nhiệm Sóng biao với phái viên UPI là vụ Cam Ranh có thật, và rất tin tưởng vào 2 ký giả viết về vụ Cam Ranh.

Phái đoàn dân biểu đi điều tra tại chỗ cho biết vụ Cam Ranh có thực, và trách Thủ Tướng tuyên bố hấp tấp. Tại Long Xuyên, Thủ Tướng tuyên bố chuyện Cam Ranh có thật hay không, không thành vấn đề. Vấn đề đáng nói là loạt bài của Sóng đã phá hoại tình hữu nghị Việt Mỹ. Theo báo Chính Luận thì Thủ Tướng báo rằng sẽ truy tố Chu Tử nếu «có lợi» nếu không có lợi thì không truy tố.

Ngày 10-8, chủ nhiệm Sóng viết thư cho Thủ tướng bảo rằng hai ký giả của mình viết về vụ Cam Ranh mới vào nghề, thiếu kinh nghiệm...

Chiều 12-8, đàn anh Tổng Trưởng Thông Tin ra Hạ Viện tuyên bố đang «thu xếp với Chu Tử» để Chu Tử, chủ nhiệm Sóng khỏi ra tòa, «vì vấn đề sức khỏe của ông Chu Tử».

Ngoài ra, đàn anh Tổng Trưởng Thông Tin còn đe râng nếu báo chí vô trách nhiệm, thì chính phủ sẽ phải tái lập kiểm duyệt.

Người ta biết rằng nước này có sẵn rất nhiều luật đề trừng trị những tờ báo vô trách nhiệm. Và hiến pháp minh thị cấm kiểm duyệt báo chí.

Qua các diễn tiến kẻ trên, không hiểu vẫn thượng tôn, hay hạ tôn pháp luật?

Thủ Tướng Hương, trong dịp ngỏ lời đầu tiên với dân chúng sau khi nhận chức Thủ Tướng, đã nói rõ chủ trương diệt tham nhũng của ông là đập đầu chứ không đập đuôi. Chỉ riêng điều này, đã được dân chúng hoan hô hết mình. Vì từ xưa tới nay, giới cầm quyền ở đất nước này ai cũng ưa đập đầu, nhưng chỉ ưa đập đuôi và thường đầu. Chứ không ai chủ trương đập đầu, vì lỡ đập vào... đầu mình, thì khôn.

Thế cho nên dân chúng đã rửa sần con mắt, để đợi xem Bác Hương đập đầu.

Nhưng sau ba tháng luôn cặp kè cây gậy bên mình, vào dinh Độc Lập cũng như ra trước Quốc Hội, ở Saigon cũng như đi kinh lý các tỉnh, lúc nào Bác Hương cũng cầm cây gậy trong tay, nhưng chưa đập được cái đầu nào cả. Chỉ thấy mấy cái đuôi bị tòa án đập lại rai. Điền hình nhất là «vụ án Công Bình» mới đây. Cái đầu được tha bằng ngon lành. Còn mấy cái đuôi được lãnh án chung thân khổ sai.

Có lẽ sốt ruột vì chưa đập được cái đầu nào, nên ngày 14 tháng 8 vừa qua, Thủ Tướng đã ký sắc lệnh lập một Ủy Ban bài

trừ tham nhũng, và phát động mạnh một chiến dịch bài trừ tham nhũng.

Cái Ủy Ban tham nhũng mà Thủ Tướng mới thành lập nó rộng rãi và hùng hậu lắm đi từ trung ương tới địa phương. Và nó đặc biệt lắm. Toàn các ông to đầu đứng đầu các Ủy Ban. Đứng đầu Ủy Ban trung ương là ông đầu Phủ Thủ Tướng, đứng đầu Ủy Ban bài trừ tham nhũng ở Bộ là ông đầu Bộ. Đầu Ủy Ban Đô Thành và Tỉnh là ông đầu Đô, đầu Tỉnh v.v... Nghĩa là có bao nhiêu ông đầu đều đứng đầu các Ủy Ban bài trừ tham nhũng.

Sáng kiến của Thủ Tướng thật tân kỳ. Sau khi cái Ủy Ban bài trừ tham nhũng kẻ trên đã được thành lập từ trung ương tới địa phương, thì khỏi cần bài trừ, tham nhũng cũng tự nhiên hết. Vì tất cả những người có thể tham nhũng đều biến thành người diệt tham nhũng, thì làm gì còn tham nhũng.

Chi tiếc rằng những cái đầu tham nhũng đều biến thành những anh hùng diệt trừ tham nhũng, thì còn đầu đầu mà đập!

Rút cục, vẫn chỉ còn những cái đuôi!

NÈN KHIÊU DÂM CẦN PHẢI ĐÁNH ĐÒN NƯỚC TA ĐANG HỒI CỤC THỊNH

Nha báo chí vừa phổ biến hơi kỳ một thông cáo cảnh cáo những nhà báo sống bằng cái nghề khiêu dâm. Theo thông cáo, tại nhờ chế độ kiểm duyệt bái bỏ nên nên khiêu dâm của nước ta đang hồi cực thịnh, có vẻ phong phú hơn nên chống cộng nhiều.

Thông cáo còn dọa đây là lần chót, và hứa hẹn sẽ truy tố các chuyên viên khiêu dâm ra trước ba tòa quan nhơn.

Kể ra các đàn anh thông tin vì tốt bụng, nên đe dọa hơi kỳ. Đáng lẽ chẳng nên đe tới đe lui làm chi, chỉ nên nhắc nhở một lần. Đứa nào không nghe, đã có luật cấm khiêu dâm hình phạt. Từ xưa đến nay, các đàn anh chỉ đe huêi, mà không hề cho luật pháp hình phạt, nên kẻ khiêu dâm không sợ, mà người không khiêu dâm bị nghe đe dọa uai, bèn hơi bực mình.

Vậy đề nghị các đàn anh cứ dùng phép mà mần, chẳng nên nói nhiều.

Ở bên Mỹ, những người mang họ Mac nhiều hơn chó con. Cũng y như họ Nguyễn ở nước ta vậy. Thế cho nên, riêng trong đảng Dân Chủ Mỹ cũng đã có tới hai anh họ Mac đang tranh nhau cái chức ứng cử viên Tổng Thống. Đó là hai anh Mac Carthy và Mac Govern. Và có điều đặc biệt là cả hai anh họ Mách này đều hay tuyên bố rất hùng về Việt Nam. Chắc là trời sinh ra vậy. Hễ họ Mách thì hay nói hõn, cũng như hễ là chó thì đương nhiên thích cứt.

Mặc dầu chính quyền Mỹ và riêng Tổng Thống Johnson đã nhiều lần thề thốt và chửi bới đứa nào có ý định rời bỏ vào chủ quyền Việt Nam, nhưng anh Mac Govern cứ phây phây tuyên bố đòi phải có chính phủ liên hiệp quốc cộng ở Nam VN, lại dám nói hõn rằng sẵn sàng dành cho các nhà lãnh đạo Việt Nam Cộng Hòa quyền lưu vong tị nạn chính trị tại Mỹ. Sư bố các anh! Theo truyền thống cao đẹp ở cái đất nước này, nếu ai lưu vong thì người ta sang Pháp, chứ dểch ai thêm sang Mỹ đâu. Sang Mỹ để tiếp tục làm bồi cho các anh à? Đùng có ham.

Còn cái nhà anh Mac Carthy thì tuyên bố rằng sẽ thả «Tổng Thống khuyến mã» Trương đình Dzu. Cứ nói như bố con chó xõm. Bộ cái đất nước này là nhà giam của các anh hay sao mà muốn bắt ai cũng được, muốn tha ai cũng được.

Cái giống họ Mách khôn nạn thiệt.

Người quân tử bịt mũi mà đọc

ECH NGỒI ĐÁY GIẾNG

Vụ bê bối ở Cam Ranh coi như đã rõ trắng đen. Quả thật có một số lính Mỹ vô kỷ luật đã xúc phạm tới quyền lợi dân thị xã Cam Ranh.

Trong khi thảo luận về vụ Cam Ranh ở Hạ Viện, một ông dân biểu đã hăng tiết... đề đòi truy tố các lính Mỹ bê bối kẻ trên ra tòa.

Tuy rất cảm động về cái tình thần quốc gia của ông dân biểu này, nhưng vì tiền đồ của nền lập pháp nước ta, đành bốt thối ông một phát rằng: Tuy là nhà

CẢ KÊ DỄ NGÕNG

LẠI NÓI VỀ CHUYỆN CHÍNH DANH

Tôi nói về chuyện chính danh để trở lại vấn đề báo Sóng. Nếu cứ theo thông cáo thì tội nặng nhất của báo Sóng là phá hoại tình hữu nghị Việt Mỹ. Ai cũng hiểu rằng đó là vụ Cam Ranh, báo Sóng đã tường thuật một cách hơi thiếu chất vô tư. Tôi không tin rằng vì có đó mà báo Sóng «ngôm củ tỏi». Trong những ngày đầu sôi nổi của vụ này, chúng tôi đã ngồi với nhau, vài ba thằng, nói chuyện với nhau, tìm những lý lẽ để cho đỡ thối mắc. Rất nhiều giả thuyết được đặt ra. Cổ nhiên, việc đầu tiên bao giờ cũng nói tới ông Chu Tử, một cái gai trước mắt nhiều người. Trong làng báo, cũng có nhiều người ghét Chu Tử, trong khi nhiều người, cùng một thời với ông, hãy còn sống vất vưởng, thâm hại. Và một nguyên do khiến cho tôi một vài phút suy nghĩ, đó là việc Huỳnh Cự.

HUỖNH CỰ : MỘT BÀI HỌC VỀ LIÊN HIỆP

Trước vụ Cam Ranh, báo Sóng cũng đã tổ một vụ động trời. Đó là việc tham nhũng tro Bộ Chiêu Hồi. Mà thủ phạm được chỉ đích danh là Huỳnh Cự, một trung tá Việt Cộng về hồi chánh, hiện là phụ tá đặc biệt cho ông Tổng Trưởng chiêu hồi.

Huỳnh Cự có tham nhũng hay không?... Loạt bài điều tra phóng sự của báo Sóng, dang dở dang nửa chừng thì không hiểu sao lại ngừng... để độc giả thối mắc, rồi câu chuyện đó tự nhiên thành một câu chuyện «lấy thúng úp voi»

Tôi nghĩ rằng Huỳnh Cự thật là người có số đồ học điều. Tôi, một đứa phục vụ quân đội hơn mười lăm năm, không đến nỗi bất tài, nếu bây giờ được giải ngũ, tôi chỉ mong được làm công chức hạng B. Vậy mà Huỳnh Cự, một kẻ phân bội hàng ngũ, vừa về tới đây phục vụ, đã được làm một yếu nhân Bộ Chiêu Hồi. Tôi cũng có một chút ghen tức, và nghĩ tới những người bạn của tôi, chiến đấu từ gần hai chục năm nay, đũa cẩu sống, đũa đã chết, mà biết đâu không có thằng chết vì súng của Huỳnh Cự. Có nhiều đứa sống, nhưng mà cũng như chết, vì thân thể đã thiếu đi mất một vài phần, còn thằng nào được một chỗ ngồi đẹp như Huỳnh Cự bây giờ đâu...

Tôi tin chắc là Huỳnh Cự tham nhũng... Một bạn văn của tôi, anh Thiết Tổ, đưa cho tôi coi một tập tài liệu chứng minh cái tham nhũng của Huỳnh Cự. Anh đề cho tôi toàn quyền khai thác. Tôi từ chối trả lại anh, vì tôi không phải là người thích bới lông, tìm vết, tò mò muốn biết những điều kín của thiên hạ. Nhưng Thiết Tổ nói một câu làm cho tôi phải nổi giận :

— Hấn tôi sở tao làm việc, đòi đánh tao ngay ở văn phòng, chỉ vì hấn tưởng rằng tao cung cấp tài liệu cho báo Sóng. Hấn hung hăng lắm...

Tôi lơ đãng lật qua vài ba trang giấy trong tập tài liệu, tôi muốn đập vỡ một cái gì ở chung quanh đây, muốn quát tháo để cho cặp mắt dịu đi ít chút bốc lửa.

Trong số báo trước, tôi có vài giòng về báo Sóng. Có nhiều người trong số bạn hữu, đã có vài ba lời bóng gió xa xôi, ngụ ý nói rằng tôi là một thứ vô tài, bất tướng, báo Sóng đóng cửa là tôi mất đi một chỗ đi khách lẻ, mỗi tháng kiếm vài xin uống la ve. Tôi cũng chẳng muốn cãi chính. Tôi đã thanh minh, thanh nga nhiều rồi. Tôi viết những gì đăng cho Sóng là tôi viết cho chính tôi. Biết đâu một ngày đẹp trời nào đó, những lời kết tội báo Sóng, cũng là những lời kết tội cho báo tôi. Minh không xả thân cái cho người, tôi ít nữa, si là người xả thân để cái cho mình. Báo đã in gần xong thì vừa lúc Chu Tử gọi tá oán thư cho Thủ Tướng chúng tôi thất vọng và đưa đến quyết định hủy bỏ số báo đó để tỏ thái độ với cái hèn của ô Chu Tử ngay trong số báo trước (số 33).

Tuy nhiên vẫn phải đưa ra những nhận xét vô tư về trường hợp nào báo «Sóng» đã bị sập tiệm.

Tôi muốn trở lại câu chuyện chính danh. «Danh có chính thì ngôn mới tuấn»... Thời bác Thủ Hương làm thủ tướng của một chính phủ bấp bênh, xã hội thật hỗn loạn với những vụ xuống đường, kỳ thị, tôi đã phục Bác Thủ Hương ở một hành động làm tỏ rõ cái nghĩa chính danh. Bác đã nọc hai chú nhô con, hô hào xuống đường hoan hô, đã đảo, phết cho mấy roi vào đít. Tuy rằng bác hơi có vẻ méo mó nghề nghiệp, làm cái nghề thủ tướng mà vẫn tướng làm nghề thầy giáo, nhưng hành động ấy của bác được nhiều người rất khoái. Mấy vết roi quất vào mông mấy chú học trò đã là một lời răn dạy. Học trò thì phải đi học. Học trò không có được làm chính trị. Người lớn thì khoái nhưng mà lũ nhô con oán bác lắm, chứng cứ là tới bây giờ, chúng vẫn hãy còn khai thác câu chuyện đánh học trò.

Tôi nhớ tới những ngày năm ở Biệt đội, những lúc nằm trên ghế bố chờ lệnh hành quân, chúng tôi «thảo luận» với nhau rất nhiều về «quốc sách» chiêu hồi. Chúng tôi mà lọt vào tay Cộng Sản thì chỉ có chết. Không chết vì những đòn tra tấn, về một chế độ tù binh thê thảm, nếu may mà được thả về, cũng chết về sự điều tra của cơ quan an ninh. Còn lính Cộng Sản thì yên trí lớn đánh nhau. Khi nào thấy yếu thế, bắn hết đạn, hay đói quá, là lại chạy ra hồi chánh. Biết đâu không được làm lớn như Huỳnh Cự. Ấy thế là khi giao chiến, sự chênh lệch về cảm giác đã thật rõ rệt. Một bên thì sợ bị bắt, còn một bên thì không sợ bị bắt, thì phải thông suốt chính nghĩa lắm mới chiến đấu được như bây giờ.

Tôi hỏi một thằng bạn lính già :

— Mày ngồi sao về việc các cụ Chiêu Hồi nhà mình cứ cho những thằng nghệ sĩ miền Bắc hồi chánh đi khắp nơi ca hát những bản tình ca, thơ mộng?...

Thằng lính già lắc đầu một cách dữ dội :

— Tao phản đối, phản đối !... Chúng mình là những thằng ghét Cộng Sản như ghét kẻ thù thì không sao, nhưng những người chưa vững lập trường, tránh sao khỏi sự bần tán. Họ sẽ nói rằng người Cộng Sản miền Bắc cũng được tự do yêu đương, mơ mộng đấy chứ. Chúng có là những bài hát được đặt ra, ướt át, kẻ lẽ yêu đương còn kỹ hơn ở đây. Nếu có thể được, tao sẽ đặt vấn đề này lên cấp chỉ huy...

Nó chưa kịp đặt vấn đề lên cấp chỉ huy thì mấy chú nghệ sĩ nhóc đã được mời vào ca hát tại một nơi đây những lính thành phố. Tiếng vỗ tay rào rào vang dội, tôi và né lặc lặc không dám người đang chớp mắt nghe bản «gửi người em gái miền Nam».

Nhiều đêm, tôi thao thức nghĩ trăng vài ba sợi tóc, không hiểu sao chính quyền lại dùng Huỳnh Cự, để hẳn có thể tham nhũng. Theo thằng bạn Thiết Tổ của tôi, thể của Huỳnh Cự bây giờ rất lớn. Hấn ra vào những cơ sở Hoa Kỳ, nhiều hơn ông Tổng Trưởng. Và có phải vì vậy mà báo Sóng bị đóng cửa?...

Xét ra, chính danh là điều cần... Nhà nước hãy tuyên bố thẳng lý do đóng cửa báo Sóng. Những lý do loanh quanh về vụ động lên giá, mất nền độc lập và cơ hội tiến v... không nên dùng làm khí giới để đấu với cái quyền lợi thứ tư của người dân.

BÁO CON ONG

LÀ CỦA AI ?

Đã nhiều lần, chúng tôi phải lớn tiếng thanh minh rằng, báo Con Ong không phải của một ông lớn nào. Ông Tổng, Ông Phó Tổng, ông Thủ hay ông Tướng nào cũng không phải là người ra lệnh cho chúng tôi, viết những cái gì mà chúng tôi không muốn viết.

Vậy báo Con Ong là của ai?... Xin thưa rằng báo Con Ong là của chúng tôi. Minh Vô là chủ tiệm. Thương Sinh là đầu bếp, như là tên đã để trên «măng xét». Thằng Minh Vô chỉ ra lệnh cho chúng tôi là «muốn viết gì thì viết, nghĩa là đừng phân lại quyền lợi Quốc gia Dân tộc và nhất là đối với độc giả đã phải xuất tiền mua Con Ong với một giá cắt cổ. Còn chuyện chúng tôi ra lệnh cho nó là những ngày đầu tháng, phải trả tiền cho chúng tôi. Đó, tất cả những cái lệnh, chỉ có như vậy...

ĐỀ HỨC CÀN

BÀ BÚT TÈ « SAIGON MỚI » ĐANG TÈ VÀO « HỘI BẢO VỆ LUÂN LÝ »

Một độc giả Con Ong, «phôn» đến chủ tiệm mà than rằng : «Trường là cái nghề nói tục là nhất tui Con Ong. Mà nay bà chị Bút Tè lại kỷ ục. «Nói rồi ông bạn bèn bắt chủ tiệm phải đi lấy số báo Saigon Mới ngày 8-8-68.

DỜ DÁY QUÁ

Và bắt đọc ở phụ trang-trong một đoạn của Đ.T viết về «Saigon-Cholon» — đã ghi nguyên văn rằng : «Có thành phần «**ÁN CHUỒN ĐỊT QUIT**» không vốn tử sự tục tĩu cũng phải nhắm mắt lại không dám đọc.

VÌ SAO CHỊ ÈM NGỪA «CHỖ KÍN» ?

Vấn chưa hết, ông bạn vàng còn bắt đọc ở trang 5 trong mục «y học» — Cô nàng BV nào đó đã kể ra 1001 lý do «ngừa âm hộ của chị em Giao Chi» Cô nói «nào là vì Huyết bạch nào là vì. «đánh cooi» rồi rủa ráy... Eo ôi, đọc mà thấy ghê.

ĐỀ CAO... LÍNH CỤ HỒ

Nhìn ở trang 1, ông bạn vàng đọc phom phom một một đoạn của báo **NHÂN DÂN** ở Hà Nội nói về cái sự chống biệt kích Miền Nam nhảy dù ra Bắc. Mới đọc vài giòng Con Ong tưởng là hẳn đang đứng ở nhà Khai Trí Tiến Đức chứ không phải Saigon.

ĐINH MƯU ĐỒ GÌ ĐÂY ?

Và ghé gồm kinh khủng hơn nữa ở trang 2, bà chị Bút Tè còn đi 1 pháp «pô-li-tích» bấn cái hình chụp anh phi công Mèo nằm té ngựa .. giơ 2 tay trước mấy chú dân quân và 4 ông phi công Mèo bị làm nhục với giòng «legende» rất là ăn khách :

Bà chị âm mưu gì đây ? Một nhà phóng viên lão làng đã lác dàu nói :

— Bà đã «đái... chà» nó vào nền đạo đức Giao Chi bằng cách phát giác «lý do ngừa ngày âm hộ» .. rồi bà lại còn quảng cáo thành tích của lính cụ Hồ.. bắt phi công Mèo như móc đồ chơi tượng tui. Tờ «Saigo Mới» chắc chắn sẽ được Hà Nội mua vô số làm tài liệu quá quý giá giúp cho họ tuyên truyền về bộ mặt Saigon. Chúng con xin vái cả nồn bà chị rồi. bà «tè vừa vừa» thôi chứ «tè... tưới hạt sen» như «zây» thì con em Giao Chi đến thành đượi ráo tưới...

CHUYỆN KHÓ TIN

CÓ THẬT «CỤ CỤC» NHỜ XÂY NHÀ CHO «KÈNH» MÀ KHỎI «TU...HUYEN» ?

Kết quả bản án của Tòa Đặc Biệt đã gây nhiều dư luận xôn xao nhất là khi hay tin Đại tá Cục Công Binh được tha bổng. Phái viên Con Ong ghi nhận một tin đồn rất đáng lưu ý — như sau :

— Nghe đầu thời còn là Cụ Cục... ông quan Năm họ Võ đã có nhũ ý xây cất nhà cửa cho khá nhiều «kênh» — cố nhiên — là xây «kỹ niệm» không lấy tiền Do đó, Cụ Cục, đã ngầm «đánh tiếng» rằng : Tớ mà «vào ấp» bay đi «tu chùa huỳnh» thì tớ sẽ phòn phè phè, rớt cả .. danh sách các «kênh» đã bắt tớ phải lấy vật dụng «nhà banh» xây nhà cho «Họ» ở. Nên nhớ là xây cả nhà riêng và cả tổ ấm cho V2 V3, nữa chứ...

Chuyện rơn há. Nhờ lời «hũ hũ» mà «kênh», nào đã chết nhờ xây nhà... «thông cảm» của Cụ Cục đã phải lẫn xả vào lo đùm, bằng cách gởi gắm nần nĩ... đề «gõ» cho Cụ Cục bằng mọi giá : «tha bổng».

Cái tin... của kẻ thói mồm náo đó, chắc là xuyên tạc, chứ có lý nào... mà các «kênh» lại bắt Cụ Cục, làm nhà làm cửa cho mình không có sự chỉ tiêu — Dù đúng hay sai... Vụ này chỉ có ông Chánh thăm biết rõ. Con Ong đăng tải theo đúng đường lối cố hữu là phản ảnh rung thực với dư luận quần chúng vậy.

ĐÓP HAI NGÀN NĂM

TRĂM ĐƠN KHOẾ RU

Ông làm đến chức bỏ lão, hay là bao lỗ cũng vậy ! Con tên cúng cơm của ông xin cút tam gọi là **NHÀ DĂNG**

Vì thích bao lỗ nên đi đến đâu cũng muốn bao cắm đầu một đoàn dung dăng dung dề sang nước Cờ Hoa chơi, ông lãnh bao luôn chuyện tiếp tân đề được thù kỹ hai ngàn năm trăm đơn trong túi.

Nhưng rồi cục đến cửa nhà trời, lạp cạp lạp mợ, toàn là cậu mợ cho đóp như điên, nên về đến nhà hai ngàn năm trăm đơn vẫn nằm nguyên trong túi ông **NHÀ DĂNG**, cóc phải tiếp ai hết trời ! Theo đúng luật giang hồ ra, nếu không xài tới, hay còn bao nhiêu, ông bao lỗ phải kê khai minh bạch và trả về chà mấy ông công tấp ghi sổ sách đàng hoàng mới phải đạo chứ ! Đàng này ông **NHÀ DĂNG** cứ phe lờ đi, y như từ trước tới nay chưa hề có chuyện đi dung dăng dung dề ở một xứ nào.

Ấy thế mà chừ đây ! tính sơ sơ cũng khoảng gần nửa triệu bạc Giao Chi của Viện Bảo Lỗ, tức là tiền mồ hôi nước mắt của dân đen đóng góp, trong đó ít nhiều cũng có ít tiền cơm của Nã Cầu, Nã Cầu ực lảm, nhất định phải đối, nhưng còn vương cái quyền bất khả xâm phạm, nên chưa biết đối... bằng cách nào đây ? Ai biết xin mách dùm, sẽ có hậu tạ !

VÀI LỜI CÙNG NGƯỜI SẠCH

Trong những số báo gần đây, mục đối thoại với người sạch tự nhiên biến mất. Xin thú thật với quý ngài rằng, chúng tôi không có đất. Có tám trang báo thì bài đã choàn hết chỗ, không còn một nơi nào để cho chúng ta tin đi, tin lại.

Đây là chúng tôi đã từ chối nhiều quảng cáo rất hấp dẫn rất ăn tiền. Quý ngài thấy nơi trang này, còn vài ba cái quảng cáo nơi trang này, đó không phải vì tiền, đó chỉ là những quảng cáo của thân hữu, dặng với tính cách trả nợ, kể tất cả nợ tình lẫn nợ tiền.

Bây giờ, cố gắng gạt bỏ vài da lu có đại để chờ cho những người sạch chúng ta nói chuyện với nhau. Vậy bắt đầu từ hôm nay, gửi thư cho người nào tòa soạn với tánh cách «thíchham bên gối» xin để ngoài thư chứ «thư riêng», nếu không, nhân danh người sạch, kể hén này sẽ bác ra đọc hết.

Trả lời thư bạn đọc kỳ này, chúng tôi loại bỏ những những lá thư đã quá cũ, xin những người sạch hiểu cho xin vạ tạ vạ tạ...

BẠN TRẦN VĂN ĐỨC (NHA TRANG) Những điều bạn tố cáo về vụ cam ranh kèm theo hình ảnh, thật đáng đồng tiền, bát gạo. Nhưng xin bạn tha cho chúng tôi, không thể nào noi theo chỉ hướng của bạn. Cương trước mắt là một tờ nhật báo đã đi đong. Khô... phải sợ ai, nhưng cứ để lơ mờ nhân ảnh, còn hấp dẫn hơn là thoát y mẹ nó hết ra, Đờng ? ..

BÀ HÀ THỊ KIẾN (Hóc Môn) chúng tôi rất đề đặt khi viết về những vấn đề nhà binh. Bà là quả phụ của một cố binh nhì, bà còn nhiều tinh thần xây dựng quân đội như vậy, chúng tôi xin kính cần cúi đầu khâm phục. Nhưng thưa bà, ở nhà binh hiện nay, sự thường phạt ít khi nào đi theo với công và tội. Chắc bà cũng đồng ý với chúng tôi rằng, có rất nhiều kẻ sống làm bàn quân đội, chết làm thói nhĩ tử, ấy vậy mà vẫn phây phây. Rất cảm động khi đọc thư bà.

BẠN HẠNH MỸ (Saigon) Vấn đề ấy quá củ rồi. Kể mẹ chúng nó.

CÔNG NỮ SINH ĐỆ NHẤT (Saigon) Chuyện của cô về Bob Kennedy và Thương Sinh, chúng tôi không có ý kiến. Nhưng thưa cô, người chết thì cũng đã chết rồi. Có thương tiếc hẳn thì cũng không thể làm hẳn sống lại. Bây giờ, chắc cô đã thi rồi. Đậu hay là rớt ?... Đó mới là vấn đề đáng bàn. Hãy để những chuyện nhưc đầu cho người lớn, thân l...

BẠN DÂN NGU (Saigon) Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam là quốc gia hay Cộng Sản ?... Cái đó thì để biết quá. Ông già gần nhà mình làm cho bạn ngừa, thì tôi cũng đành chịu. Với lại, chuyện gì thì cũng chỉ làm sôi nổi vài ba ngày rồi người ta quên đi như chuyện chó bị xe cán. Hãy chích những gì mới hơn. Cũ quá, e thiên hạ cho rằng chúng mình tào bôn đề tài.

BẠN VINH (Plei Ku) Cô tòa soạn đều nhớ nháo vì lá thư của bạn. Ở Đài phát thanh Plei Ku mà cũng có chuyện tham nhũng và trốn quân dịch nữa sao ? .. Nếu cần, trong một buổi trà dư, tửu hậu nào đó, chúng tôi sẽ nói vấn đề này với những người trách nhiệm. Tôi chắc rằng người ta cũng biết rồi nhưng vì cái xứ đó k'hi ho, cò gáy, không ai dám thay thế nên ông quan ba đó mới có cái thái độ múa gậy vườn hoang. Hãy kiên nhẫn chờ đợi.

Có sinh viên X.Y. (Saigon) Nhiều chất lành mà mìn lảm đay nhẽ. Lần sau, nhĩ đề chữ «thư riêng» ra ngoài bao thư để kể hén này đưa về nhà nó. Hậu quả sẽ không đẹp đâu. Nếu muốn coi đã lời dai, hãy viết một lá thư khác thăm thiết hơn nữa. Học bài đi chứ. Những câu viết trong thư, chưa «đạt» lắm. Có thì giờ, hãy đọc thơ Jacques Prévert. Thân

BẠN CỔ THƯỜNG DÂN (Bảy Hiền) Thế ra ngài là người gác công cho quan thái thú. Những phát chích của bạn tuy rằng đau nhưng không được chính danh. Phải chỉ thẳng vào mặt nó, rớt tên nó lên, rớt tên ông bà tổ tiên nó lên mà chửi. Viết khơi khơi, anh quan ba đưa vợ đi làm rồi hạch sách người gác công, sợ sẽ làm động vía nhiều thằng, kết quả chúng ta sẽ có nhiều kẻ thù. Nói hẳn tên nó ra, chúng ta chỉ có một kẻ thù thôi. Mong phát chích khác.

BẠN VŨ QUỐC HÙNG (KBC4975) Bạn là Bình Nhĩ năm năm ?.. Tại cái miệng ăn mắm, ấu muối, hay chửi đồng đày mà. Thôi về Long Toàn đi. Kể mẹ những thằng có tên đi lính, có số quân đàng hoàng mà vẫn cắp sách đi học như thường, nhưng cuối tháng không quên tới lãnh lương. Hãy quên ông sĩ quan hạch dịch với cô nhĩ, quả phụ khi họ tới lãnh tiền từ tuất, quên hết đi. Lúc nào về Saigon, nhớ tới chơi với Chánh quản già, nghe hó kể chuyện gặt hai chục năm lính cho mìn nghe.

BẠN HỒ ĐẮC HỒNG (Vũng Tàu) Dù sao thì đó cũng chỉ là tâm sự của ông thị trường Vũng Tàu. Vấn đề hành chánh vẫn rắc rối. Nếu người dân Vũng Tàu khi đi thị thực chữ ký phải qua hai cửa ải, một ở khu phố, một ở tòa thị chính, thì đó cũng là một điều phiền não của ông thị trường Vũng Tàu. Ôi, cái xứ đó, nếu được tự do chính, thì bắt buộc phải có nhiều thăng xunz mặt. Xin ghi nhận.

BẠN ÁI (SINHSAIGON) Bạn cũng biết tờ báo sống được nhờ quảng cáo. Con Ong tuy rằng có tám taang nhớ, phá! bán với giá 10 đồng vì không được một tăng nào về quảng cáo. Nếu tăng số trang, chúng tôi có thể cày lưng ngồi viết nhưng khổ nỗi, tăng tiền bán làm cho độc giả... nói tiếng Đức. Vậy thì ta hãy bằng những cái gì mà ta đang có. Nếu có làm cụt hứng, thiếu thích thú vì chỉ đọc có ba chục phút là hốt, thì... ráng mà chịu.

BẠN NGUYỄN QUANG (QUẢNG NGÃI) Tờ giấy đánh máy của bạn gởi cho Con Ong, chắc cũng đã gửi cho nhiều báo khác, vì... chúng tôi nhận thấy như vậy. Bởi thế chúng tôi chúng tôi cũng không khai thác về chuyện ông quản lý Bệnh viện Quảng Ngãi làm chi. Nếu ông bạn muốn, xin gửi về dù chi tiết, mà xin nhớ chỉ gửi riêng cho một ước báo Con Ong mà thôi. Đừng bắt cá nhiều tay, không nên.

BẠN TRẦN CAO TRÍ (Saigon) Muốn xin sạch và chữ ký, hãy liên lạc với D.A bên báo Công Luận. Ở đây không có trắng, hoa, sao, bướm, mà chỉ có những ời chửi thề tục tĩu những lời phát ngôn sôi nổi. Bạng lđàng yếu lảm. Mong sẽ giữ được màu trắng của trang giấy học trò.

BẠN VY (KBC 4379) Tại sao «giọt mưa trên lá» thì được phổ biến từm lùm, còn «nỗi buồn nhọc tiều» thì chìm vào nước mắt dạ rắng, cái đó bạn nên viết thư hỏi... ông Phạm Duy chúng tôi không đủ thêm quầng trả lời.

Nhưng có lẽ không ngoài lý do «mưu sự tại nhân, thành sự tại... ngân». Yêu thạc mắc của bạn lảm. **Cùng tất cả các bạn gửi câu đối chó.** Đã chuyển hết cho T.S. Cứ việc chờ trả lời trên... Vịt Giao Chi.

NÀ CẦU
cơm trắng

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

TUỒNG KIẾN NGHỊ HUỆ BÌNH CỦA KÉP ĐỘC TRẦN NGỌC CHÂU

Kép độc kiêm đạo diễn Trần Ngọc Châu đang cho diễn vở cải lương nhan đề «Kiến Nghị Huệ Bình». Thở «ký giả nhà hát nhớn» Dương Vi Long thì tuồng của kép Trần Ngọc Châu tuy «*ăn khách*» nhưng «*o trách nhiệm*». Vô trách nhiệm không phải vì tuồng đâm bôn mà vì nó làm «*tinh thần quân đội xuống dốc*» (theo ký giả kịch trường Nguyễn Văn Huệ). Kép Châu và toàn ban buồn lắm, gần cỡ... bỏ cu cái hỏi: Văn chẳng thắng cái giải rút huệ bình gì hết trơn hết troy. Ai cũng biết, Kép Châu, trước ngày, nhập đại ban nhà Hát Nhớn, đã từng đóng vai chúa tể Kiến Hòa — Đà Nẵng — Kiến Hòa, đợc đạo nhất vai trò ăn sáng bằng trái cây và ứng khẩu hiểu thị với 36 cái kết luận đề dọn đường vào nhà Hát Nhớn, Kép Châu đã viết mấy phát khéo luận về xây dựng nông thôn, nhờ cụ già nguyên ký giả Cách Mạng Quốc Gia đem tới báo Sống đăng tải. Rồi, để tỏ rằng ta nhiều chữ nghĩa, Kép Châu sau quân Tây du vô tích sự, bèn viết cả cuốn sách, đăng quảng cáo lu bù. Rồi, «*để gây ảnh hưởng*» — lời phê bình tuồng của ký giả kịch trường Dương Vi Long — Kép Châu lại tung thêm tuồng mới ăn khứa là tuồng «Kiến Nghị Huệ Bình».

Kép độc Trần Ngọc Châu ăn thua đủ mí lý đồng nghiệp Cảnh Luân, đã dám không hiểu tuồng do kép soạn thảo. Nhà Hát Nhớn thừa giầy in rõ nề ô mờ lị. «Thừa giầy làm chi chẳng về voi, thàng nào cười tở nó ăn bời». Tuồng của Kép Châu vừa diễn thử tại nhà Hát Nhớn. Cõi bộ ế giàn Bờ cu «gù gù» không ra đâu vào đâu cả. Hóa cho nên tuồng «Kiến Nghị Huệ Bình» không mấy hứa hẹn thành công. Có lẽ, Kép Châu sẽ cho diễn vở mới.

BỜ CU, ĐIỀU HẬU CÁI CON MẸ GÌ, CHỈ LÀ LŨ GÀ DI

Nhân vở cải lương thiếu mùi mẫn «Kiến Nghị Huệ Bình», nhà Hát Nhớn chia làm hai phe gọi rằng phe bờ cu và phe điều hậu Nhưng «*vua xuống đường*» Nguyễn Trọng Nho thì vén moi lên tuyên bố tở tở là đêch có bờ cu, điều hậu cái con mẹ gì cả. Chỉ là gà di l Gà di là thứ gà nhỏ Gà trống «*đạp mái*» tung bưng. Đạp lia lia đạp không biết mỏi. Khở nổi, gà di đạp lẹ lắm. Cái tích tắc là xong. Thiếu sự dai phòng của chó hay của ngan, ngỗng Ngan, ngỗng, chó «*đạp mái*» hoặc «*đi to*» còn có mìn điển tả. Chứ, gà thì không điển tả gì trừ cái trò «*cúc cúc cúc*» ga mái và chia một cánh là lướt mành «*leo lưng*». Và, mái chèo, gà chỉ còn cách đuổi bằng thích đề... hăm hiếp!

Gà bần tiện ở diềm... ăn quần. Ca dao ta có câu «*Gà què ăn quần cối xay*», ám chỉ mấy anh văn dốt vũ dít, chuyên múa võ miệng.

Nay dân biểu Nguyễn trọng Nho ví bờ cu và điều hậu ở Hạ Viện như gà Nà Cầu thấy tiếm thĩa vô cùng Bền khen cậu cả Nho một phát. Lâu lâu cậu cả con ông mới mở miệng, Cốc nghiên rằng là trời đổ mưa. Cậu Nho mở miệng dân biểu biến thành gà hết, mà nói đến gà, Nà Cầu cứ liên tưởng đến câu «*Gà què ăn quần cối xay*». Cậu Nho bành hơn cậu Dương vi Long. Cậu mới bị anh hai Nguyễn kiên Giang kẻ đủ 10 cái tù đờ. g vô miệng. Có những con gà què, khả năng của chúng chỉ để ăn quần cối xay, nhưng chúng nó không lượng nổi khả năng què của chúng, chúng cứ xách mã tấu, vác đao to, búa lớn đi tìm... huệ bình dân tộc bằng kiến nghị, các cụ ạ! Rờ đồ gà què!

BIG MINH, PHẢI RƯỚC ÔNG ẤY VỀ QUÊ HƯƠNG

Từ hơn một năm nay, người ta đã quên cả Cần lao nhân vị lần Cách Mạng 1-11-63. Cách mạng để đêch cần Cách Mạng nữa. Kép cũ, sau thời gian phé thái mũ mành, râu ria, đua nhau ra đóng tuồng mới. Big Minh, nếu biết thế, chắc ông đã không thêm làn cách mạng. Với tư thế và tư cách của ông, làm cách mạng hay không, ông vẫn đợc quốc dân thương mến. Riêng bốn tiếng «*Anh hùng Rừng sát*» đã không thể làm ai quên ông. Cách Mạng 1-11-63 chỉ là nước sơn đánh bóng cuộc đời ông vốn đã bóng loáng. Big Minh bị lưu đày, là do tham vọng của Nguyễn Khánh. Những kẻ chôn Nguyễn Khánh đầu đã vô tội vì đợc phục chức Nưone một người không chớng Nguyễn Khánh (hay chi chớng ám thãm) bị Nguyễn Khánh lưu đày thì

mãi nay, vẫn chưa đợc về nước. Một vài lần, Big Minh nóng lòng về và ông chỉ nhìn thấy quê hương từ trên máy bay. Người ta lại «*đuôi*» ông đi Quê hương, với Big Minh, chỉ còn thấy trong tìm tưởng ông những ngày lều bần đất khách quê người. Mỵ dạ, Minh Vô qua Thái Lan. Gặp Big Minh. Ông nắm lấy tay Minh Vô than thở:

— Thằng X. (xin tự hiểu lấy) nó bảo sinh ra ở VN ăn cơm với tương cà ở VN, nó không đi đâu cả. Nay «*goa*» cũng muốn về sứ ăn cơm với dưa mắm, nó lại không cho «*goa*» về!

Câu than thở thật ám đạm. Và chỉ tình Nà Cầu đã gặp Big Minh hai lần một lần tại dinh Gia Long đang cuộc gặp gỡ tiếng với vài văn hữu. Một lần theo ông ra Đà Nẵng, Huệ sau hai đêm mù mịt Nguyễn Khánh (2 đêm công giáo đạo lộn mí lý Phát giáo ở Saigon). Dù mấy nần Big Minh «*tị hiêm*». Nà Cầu tin rằng, trước sau gì Big Minh mãi mãi hiền lành, tốt. Hãy rước Big Minh về nước. Nà Cầu không xin nhà nước cho Big gì cả. Hãy rước Big Minh về nước, để ông ấy đợc ăn cơm với dưa mắm và tin chắc, khi mình chết, thân xác mình đợc chôn dưới lòng đất quê hương Việt Nam

MÉT TRINH ĐÌNH THẢO LẬP CHÍNH PHỦ

Song song với vở cải lương «Kiến Nghị Huệ Bình» ngoài bưng hiêm ám đạm, kép già Trịnh Đình Thảo, thứ trí thức «*thủ đâm Cộng Sản*», thứ nhà giàu đủ dờn muốn ném mũi hơi nách của vô sản, cũng đã thành lập xong một chính phủ liên hiệp. Đồng nghiệp Công Luận vừa công bố danh sách chính phủ liên hiệp cụ lý cụ leo này. Nauragchura đúng. Sau đây là thành phần đúng nhất.

- Thủ tướng : Ông Trịnh Đình Thảo
- Phó thủ tướng 1 : Ông Nguyễn Văn La Tê
- Phó thủ tướng 2 : Lâm Văn Tết
- Phó thủ tướng 3 : Đại đức Thích Đôn Hậu
- Phó thủ tướng 4 : Linh mục Nguyễn Chính Tiểu
- Tổng trưởng quốc phòng : Ông Nguyễn Mạnh Hà
- Tổng trưởng kinh tế : Ông Ma Cỏ
- Tổng trưởng thông tin : Ông Phan Lạc Tuyên
- Tổng trưởng văn hóa : Ông Lê Văn Ất (trong lực Lượng Bảo Vệ Văn Hóa Dân Tộc)
- Tổng trưởng công chánh
- kiêm giao thông vận tải : Ông Tu Bin
- Tổng trưởng ngoại giao : Ông Nguyễn Kêu Oách
- Tổng trưởng xã hội : Ông Nguyễn Kế Hoạch

Cố vấn chính phủ : Các ông Trần Ông Tiên, Phan Đóm, Trương Đình Ngu.

Đài Hà Nội và Giải Phóng Miền Nam đã sơn xi và mạ kền cho chính phủ này. Đặc biệt ông Ma Cỏ đợc đề cao như một tổng trưởng lỗi lạc của chính phủ Trịnh Đình Thảo.

KHI NHÀ BÁO LỚN ĐẠM PHONG ĐẶT VẤN ĐỀ

Ông nhà báo lớn Đạm Phong đợc anh em thương yêu ở cái đức tính «*chịu nghe chịu*», vừa cho biết trong thiên ký sự Sài Gòn — Tokyo rằng thì là một bà đại nghị sĩ đi thế giầy mời cho đức lang quân, tại sao lại có thông hành công vụ. Lâu lâu mới thấy «*ký giả nhỏ lông trán*» Đạm Phong đặt đợc vấn đề đáng đồng cơm bát gạo Nà Cầu xin nói ngay, phu nhân của ông nghị sĩ là bà Phạm Nam Trường. Nà Cầu không có ý «*đả kích*» gì ông nghị sĩ và bà Phạm Nam Trường cả. Xin thông cảm giùm. Nguyễn do như vậy:

Các phu nhân của quý vị tổng trưởng trong chính phủ tham dự chuyến khánh thành đường bay Sài Gòn — Tokyo đều dùng thông hành dân sự như bất cứ một người dân nào Nà Cầu xin bái phục, bái phục. Nay ông Dương Thiệu Sinh hay ông chính văn phòng Bộ Giao Thông Vận Tải mà cũng dùng thông hành dân sự chuyên du hí phước thiện này. Đó là áp dụng đúng thủ tục hành chánh. Ông đồng lý Bộ Ngoại Giao sẽ lờ ra cả một xot thủ tục để diễn giảng. Và luôn luôn ông Trần Duy Liên đúng. Nhưng, theo bạn Đạm Phong, tại sao bà Phạm Nam Trường lại có thông hành công vụ? Dù bà ấy là nhân viên nhà nước, đi du hí chứ có đi công vụ cái gì đâu mà ông đồng lý lại để lợi một phát thủ tục hành chánh như vậy?

Tuần báo Con Ong yêu cầu Bộ Ngoại Giao hay ông đồng lý Trần Duy Liên giải thích trường hợp bà Phạm

Nam Trường dùng thông hành công vụ cho chuyên đi du hí. Xin đừng để dân chúng hiểu ngài Tổng trưởng Trần Chánh Thành (cũng là nghị sĩ) vì cảm tình... thượng viện mà bắt ông đồng lý Trần Duy Liên đi sai một bước công danh... hành chánh. Ôi, thủ tục, thủ tục đôi khi nó cũng thua lệnh xếp!

Ghi chú : Kể từ nay, Con Ong sẽ là bạn thân của ông đồng lý Trần Duy Liên. Hề ông bước trệch con đường thủ tục hành chánh, Con Ong có nhiệm vụ nhắc nhở ông. Hy vọng Con Ong sẽ «*day*» đợc ông cách bắt tay cho nó đỡ lạnh... ngoại giao!

ÔNG LÂM VĂN PHÁT SẮP VIẾT HỒI KÝ

Tướng Lâm Văn Phát đã đợc tha bổng. Chưa xử thì dân chúng cũng thừa biết là ông vô tội. Cõi những tâm hồn ông gửi cho báo chí, thấy ông, khi thì «*chơi*» râu, khi thì «*chơi*» ngư phủ... để thoát mọi cuộc truy nã. Nà Cầu phục ông Phát lắm. Trốn tránh, hóa trang mà «*ăn mang*» theo cái máy ảnh để chụp thì tài thật. Ông Phát, có thể, hợp tác mí lý THVN để thực hiện cái «*số*» tương tự «*số*» The Fugitive của đài Mỹ. Nhưng ông Phát không thích làm tài tử, ông thích viết hồi ký cơ.

Sau phát bừa dương lực lượng, có một cuộc họp bí ở Bộ Tổng Tư Lệnh. Và tướng râu kẽm Nguyễn Cao Kỳ đã trả lời nhà báo «*Lâm Văn Phát là thằng ứn cứt*». Khi nhà báo gài câu hỏi về bệnh ông. Xin ông có viết hồi ký, chớ quên câu đó và cho biết cảm nghĩ của ông luôn thể. Chờ đợi đấy.

ĐÃ CÓ CHÚA NUÔI, ĐỂ ĐI, ĐỂ CHO THẬT HUNG

Trang Nọc Độc tuần trước cho biết một vị cố đạo nói rằng, đin bì cứ để đi đứng lo đi có Chúa nuôi. Thôi cha ơi nhờ cha một tí Cha chẳng thực tế ký gì hết troy. Nếu Chúa đã bằng lòng nuôi đim con nít trên thế giới này, tại sao các cha không đi lo ca chần, ở phòng không gần máy lạnh, uống bia ít, ăn thịt chó ít để dự tiền xây bin dinh nuôi lũ trẻ mồ côi đang làm nghề đánh giày giữ xe ở các vỉa hè Saigon! Các Cha không có các cha sống sướng như người ở nước thiên đàng, các cha cứ xúi dục chúng con để hung hân.

Trường trung học của các cha mở đó, cha Huynh đã miễn phí cho mấy đứa? Hay là thiếu tiền học, cha đuổi khỏi lớp như đuổi chó?

Riêng con đây, vợ theo đạo của Chúa, chồng sáng chủ nhật nào cũng phải đi nhà thờ, nếu cha bằng lòng phước thiện hai triệu, con sẽ cố «*sáng tác*» để vợ con nó... để bằng thích. Bằng không, vợ con thờ Chúa không vẫn phải thờ Lyndol cha ạ!

Nhắn Tin

Yêu Cầu Bà Huỳnh ngọc Tiểu ghé Tòa Soạn Báo Con Ong gặp Ty Quản Lý

Phân Ưu
Được tin :
THÂN PHỤ
Của Ký giả VIỆT SƠN
TRẦN NGỌC LẬP
và **BS TRẦN NGỌC NINH**
đã từ trần tại B.V.B.D ngày 19-8-68
Xin thành thật chia buồn với tang quyến,
cầu chúc linh hồn Cụ Ông sớm về cõi **PHẬT**.
Chủ Nhiệm **CON ONG**

Chủ nhiệm kiêm chủ bút **NGUYỄN VĂN MINH**
Thư từ, bài vở và ngân phiếu đề tên **NGUYỄN VĂN MINH**
In tại nhà in riêng **CON ONG** 101 Võ Tánh Sg